

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník XII

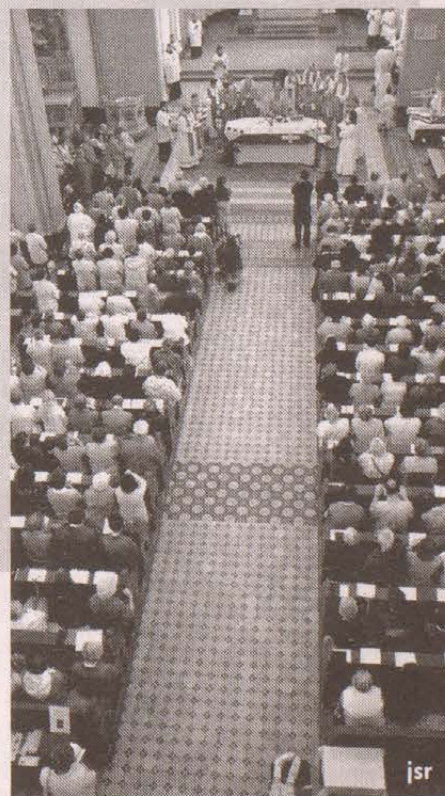
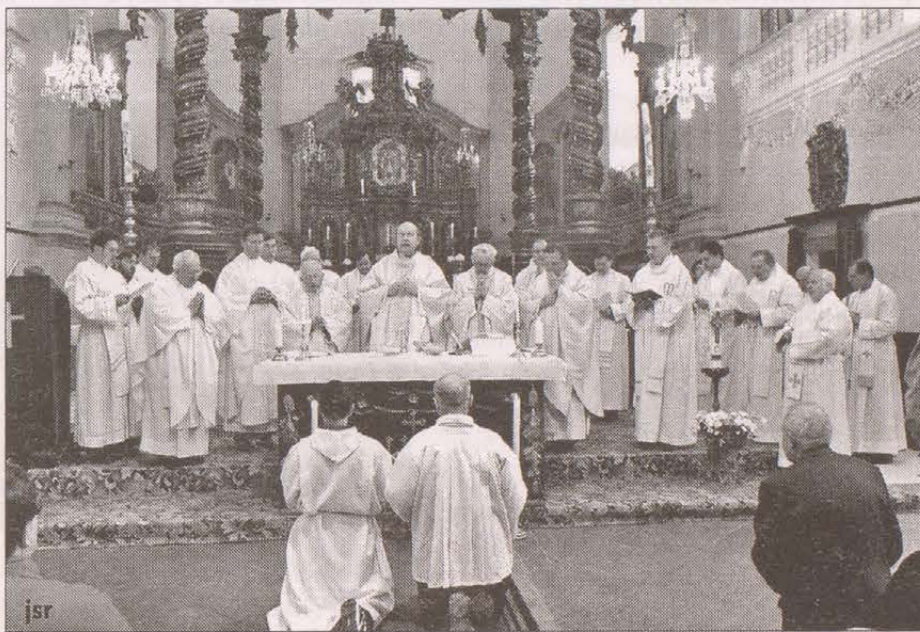
číslo 4 – duben – květen 2007

www.biskupstvi-ltm.cz

První pouť tří vikariátů v Bohosudově

První ze čtyř poutí, které se v letošním roce konají v rámci oslav 950. výročí založení kapituly v Litoměřicích, byla v sobotu 21. dubna 2007 na mariánském poutním místě v Bohosudově. S otcem biskupem Mons. Pavlem Posádem a se svými duchovními se k ní sešli věřící ze 3 vikariátů v západní části litoměřické diecéze – z teplického, lounského a krušnohorského.

Dokončení na straně 8

V Jablonném v Podještědí

je tradičně zahajována poutní sezona 1. května. Na mši celebrowanou provinciálem České dominikánské provincie P. Benediktem Mohelníkem OP navazoval krojovaný průvod místních dětí od baziliky ke Zdislavíně studánce a žehnání studánky (foto nad článkem). V dobových krojích se každoročně účastní místní školáci a doprovázejí je jejich rodiče a řada dalších místních obyvatel. V čele průvodu nechybí vedení města v čele se starostkou. Celá akce je výsledkem spolupráce kláštera s vedením města i jeho obyvateli.

K této události se ještě v příštím čísle Zdislavy vrátíme článkem s fotografiemi.

DRUHÁ POUŤ VIKARIÁTŮ se konala 28. dubna ve Filipově pro vikariáty děčínský, ústecký a litoměřický. Také k této pouti se vrátíme podrobnější reportáží v příštím čísle.

Kdožpak je ten, který dobré víno nerad pije?

(Neznámý litoměřický písař, 1656)

V pátek před květnou nedělí, 30. března 2007, se na biskupské rezidenci sešla řada vzácných hostů. Důvod byl jediný – požehnání dokončeného filmu o vinařství na Litoměřicku.

V 17 hodin přivítal v hlavním sále rezidence litoměřický biskup Mons. Pavel Posád vzácné hosty, mimo jiné ministra zemědělství Mgr. Petra Gandaloviče, hejtmana ústeckého kraje ing. Jiřího Šulce, starostu Litoměřic Mgr. Ladislava Chlupáče a požehnal DVD s filmem režiséra Vlastimila Šafránka. Po shlédnutí filmu promluvil k přítomným také emeritní biskup Mons. Josef Koukl

Film Vinařství na Litoměřicku je součástí řady let připravovaného čtyřdílného projektu o vinařství a víně na severu Čech. (Vedle Litoměřicka patří do základního projektu také oblast Roudnicka, Mostecka a Kadaňska – o těch budou pojednávat další díly). Projekt má širší veřejnosti přiblížit historii a význam vinařství v severních Čechách. Vlastně má na existenci vinařství na severu Čech vůbec výrazněji upozornit, neboť vysoké procento obyvatel České republiky si zde přítomnost vinařství ani neumí představit a jakoukoli zmínku o víně ze severu Čech považuje za podařený vtíp. Jde-li o nápoje, je tato část země spojována téměř výhradně s pivovarnictvím a lihovarnictvím.

Film mapuje historii vinařství na Litoměřicku. Pojednává o vývoji zdejšího vinařství od poloviny 11. století (nejstarší v originále dochovaná písemnost v českých zemích – takzvaná Zakládací listina kapituly Litoměřické – hlásící se k roku 1057 a k tehdejšímu českému knížeti

Spyti-hněvovi II., zmiňuje vesnice či jejich části, které tato církevní instituce dostala darem.

A právě v tomto tex-

tu se objevují i vinaři. Někteří jsou i jmenováni: Daleš, Čecen, Dras, Bachuch ad. Listina je uschována ve Státním oblastním archivu v Litoměřicích).

Film připomíná důležitou úlohu krále českého a císaře římského Karla IV., který svým nařízením o zakládání vinic v královských městech z roku

1358 napomohl výraznému rozvoji vinařství v českém království.

(Dokládá to listina Karla IV. z 9. května roku 1359, která je rovněž uschována ve Státním oblastním archivu v Litoměřicích. V listině litoměřickým sděluje, že: „aby mohli a měli horu, která se nazývá Radobýl a k tomu soahy, které jsou kolem položeny, zdělat na vinice...“)

V České republice jsou dnes dvě vinařské oblasti, moravská, která má rozlohu 18 500 hektarů a česká se sedmi sty hektary, přičemž v polovině 17. století bylo v Čechách hektarů na pět tisíc. Do české oblasti patří dvě podoblasti – Mělnická a právě podoblast Litoměřická.

Vyprávění se na chvíli zastavuje v období vrcholu rozvoje vinic v první polovině 17. století. Připomíná Mistra Pavla Stránského, který ve své knize „Respublica Bojema“ z roku 1634, jež měla s naší zemí seznámit celou vzdělanou Evropu, napsal v pasáži věnované Litoměřicím mimo jiné i toto:

„V době žní se tu vyrábí mošt, o mnoho lahodnější než jinde,

a rovněž vinná polévka z utřené hořčice a odvaru mladého vína.

Měšťané v tomto městě, chtějí-li návštěvníky a přátele vlídně pohostit, nalévají jim obyčejné vína tak štedře a přitom do té míry zapomínají nabízet jídlo, že si vysloužili pokárání dvojnásobně obecně rozšířeným šlehem. Říká se totiž, že Litoměřičtí dovedou člověka pitím málem udusit, ale hladem k smrti umořit, a rovněž, že musí být rád, koho v Žatci nevypískali, v Lounech nezabili a v Litoměřicích neopili.“

Asi věděl, o čem píše, protože v Litoměřicích po 19 let působil jako rektor místní latinské školy.

Pak se už ocitneme ve 20. století, v poválečném období, a také v současnosti. To se již setkáváme

s pamětníky a současnými vinaři. Výpovědi pětice vinařů přibližují novodobou historii vinařství, současný stav i vyhlídky českého a moravského vinařství. Na pozadí krajinných záběrů nás kamera provází vinicemi i úžasnými vinnými sklepy. Nechybí ani letecké záběry, reálné i animované.

Poučná je pasáž, v níž je zblízka ukázáno zpracovávání vinných hroznů, od sběru na vinici až do stádia kvašení, a samozřejmě košťování...

Film je poučením o historii, tradici a významu vinařství na Litoměřicku, jež si nijak nezadá s jinými vinařskými oblastmi, průvodcem okolní krajinou i pozvánkou na zdejší vinařské stezky.

Film vznikl v letech 2004–2007, jsou v něm také zhodnoceny záběry ze sběrného natáčení z 90. let. Autorem filmu (scénář, kamera, střih a režie) je Vlastimil Šafránek, jehož firma také zajistila vlastní výrobu.

Film byl natočen pod záštitou hejtmana Ústeckého kraje. Použity v něm byly historické materiály uchovávané Biskupstvím litoměřickým, Státním oblastním archívem v Litoměřicích a Oblastním muzeem v Litoměřicích. Na výrobě filmu včetně odborných poradců se podílelo na 15 spolupracovníků, komentář namluvil Martin Štěpánek.

S použitím materiálů Vlastimila Šafránka připravil P. Martin Davídek

Zdislavin apoštolát

Se svým manželem Havlem postavila Zdislava v blízkém městě Jablonném chrám svatého Vavřince s klásterem pro dominikány. Tento řád s apoštolským zaměřením si Zdislava tak oblíbila, že do něj vstoupila jako laická spolupracovnice, zůstávajíc ovšem v manželství. Do sboru apoštolských spolupracovníků se dostala zásluhou slavného dominikána, Poláka, blahoslaveného Česlava, který v té době - kolem roku 1235 - byl představeným polsko-české dominikánské provincie a v Čechách zakládal nové kláštery.

Rovněž v Turnově postavila paní Zdislava s manželem kostel a klášter pro duchovní syny svatého Dominika. Její příklad povzbuzoval i jiné k následování.

Matka chudých

Ač byla vznešenou hradní paní, přece s radostí často navštěvovala chudé, v nichž viděla očima víry samotného Ježíše Krista. Nepatřila k těm křesťanům, kteří si myslí, že milují Boha, ale před lidmi svá srdce uzavírají. Naopak. Zákon bliženské lásky byl jejím denním programem, neboť pochopila a prožila evangelium - radostné poselství Kristovy lásky. „Co jste prokázali jednomu z nejmenších... mých bratří, mně jste (to) prokázali“ (Mt 25, 40).

„Miluj svého bližního jako sám sebe“ (Mt 22, 39).

Poutníci, nemocní a potřební nalézali u ní vždy nejlaskavější přijetí. Podporovala je, kde jen mohla a sama žila skromně. Byla proto všemi milována a nazývali ji matkou chudých.

Zdislavin duchovní život

Její víra nezůstala na dětské úrovni, ale bohovědným poznáním a hlubokou duchovní zkušeností se stala uvědomělou, dospělou. Žila liturgií, denně se účastnila bohoslužby u dominikánů v Jablonném. Když se tamní kostel ještě stavěl, pomáhala

i sama Zdislava se svými domácími lidmi na stavbě, aby dílo spělo rychleji ke konci. Činila to vždy v noci, aby dělníci druhého dne mohli nerušeně pokračovat v práci. Toužila mít podíl na tomto díle i prací vlastních rukou.

Ráda rozjímalá v kapli Nejsvětější Trojice pod hradem Lemberkem. Klid a krása okolní přírody umocňovaly její duši k chválám Božím. I na hradě měla svou kapli, kde s rodinou oslavovala Boha a vyprošovala jeho ochranu v zlých dobách. Měla dar vroucí vnitřní modlitby a k ní přidávala kající skutky. Dosud se na Lemberku ukazuje Zdislavinu světničku, připomínající podobnou místnost Karla IV. na Karlštejně. Slovem a příkladem vedla všechny kolem sebe k bohopoctě, jak nám to zachytili staří malíři.

Zdislava divotvůrkyně

Její svatost se potvrzovala i podivuhodnými skutky, které skrze ni učinil Bůh. V kronice Dalimilově čteme:

„Pět mrtvých Boží mocí vzkří-

sila, mnoha slepým zrak vrátila, chromých a malomocných mnoho uzdravila a nad jinými ubohými veliké divy činila“ (Dalimil 87, 5). Když byl na počátku našeho století veden v litoměřické diecézi proces pro její blahorečení, sestavil farní úřad v Jablonném seznam věřících, kteří stvrdili přísahou, že obdrželi od Boha na přimluvu paní Zdislavy různé milosti.

Její příkladný život, naplněný láskou k Bohu a lidem, plný touhy po záchraně duší, a její zázračná moc pomáhající tělesně trpícím jsou názorně zachyceny na 24 obrazech, které jsou zavěšeny kolem její hrobky pod kostelem svatého Vavřince v Jablonném.

Tato paní svatého života pomáhá mimořádně i dnes všem, kdo se na ni obracejí ve svých duchovních i tělesných záležitostech. Dokladem jsou četná poděkování a dary k jejímu hrobu.

Z knihy P. Ambrože M. Svatoše O.P. -
- Paní Zdislava

Vážení čtenáři,

dostáváte do rukou čtvrté číslo letošní Zdislavy a asi jste překvapeni počtem stránek. Je jich 28, na současný život diecéze je již tradičních 16 stránek málo. A to ještě některé události posledních dní ponecháváme do květnové Zdislavy.

Přijďte nás navštívit

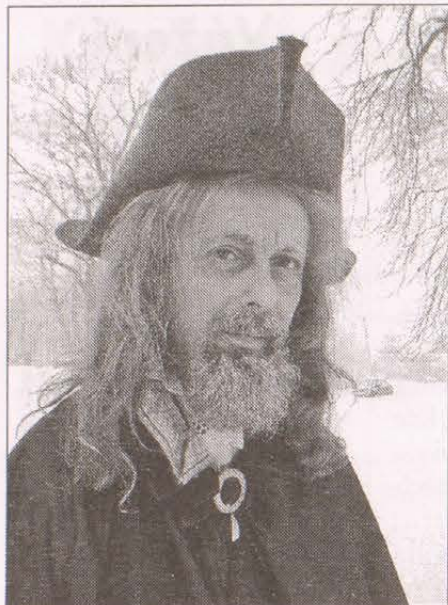
...jsme psali v minulé Zdislavě a zvali jsme vás na setkání se Zdislavou na vikariátních poutích. V Bohosudově jsme byli se stolkem v průchodu k bazilice, ve Filipově se stanem přímo před bazilikou. Zde jsme do stanu přibrali další partnery: Katolický týdeník, Tarsicia, IN!, Prohlas a TV Noe. S TV Noe se domlouváme na další spolupráci, a to na dalším stanu, kde bychom měli instalován satelitní příjem této stanice. Nebude to hned, ale věříme, že do vyvrcholení oslav 950 let kapituly se podaří vše potřebné zařídit a živá ukázka programu TV Noe bude pro poutníky k dispozici.

Ceny pro luštilitele

jsme slibovali minule. Máme již prvního vítěze. Je škoda, že se nestavil v našem stanu ve Filipově, knížku jsme měli s sebou. Tak mu ji pošleme poštou a další knížky čekají na luštilitele i v dalších měsících.

Eleazar Kittel

Za svůj úspěch by dal všechno. I svou duši. A když k tomu dostane možnost, udělá to. Může pomáhat druhým jako nikdo jiný a získat tak celý svět – když předtím slíbil svou duši ďáblu. A ten nezapomíná. Jak se teď dovolat Božího milosrdenství?

Tvůrci filmu „Eleazar Kittel“ na sebe vzali velice těžký úkol – natočit film z historického prostředí, s duchovním námětem a v ochotnických podmínkách. Nevznikl tak běžný, spíše klubový film. Jeho klub je ovšem širší, než bývá obvyklé klubové publikum. Možná do něj patříte i vy...

Představitel hlavní role doktora Kittela Přemysl Hadrava vysvětluje poselství filmu:

„Chtěli jsme ukázat, jak skutečně působí zlo a ďábel ve světě. Není to žádné monstrum, které by vzbuzovalo hrůzu. Tak by je zobrazil Hollywood. Není to ani pouhá absence dobra. Zlo působí vlastní silou. My jsme přesvědčeni, že je jako obchodník, který výborně zná svého „zákazníka“ a umí zaútočit na jeho slabé místo. Většina lidí nechce konat zlo, ale jejich vůle k dobru není důsledná, a tak dávají ďáblu příležitost najít skulinku, kterou zaútočí. Ďábel v našem podání je právě takový, jakého popisují teologové a duchovní vůdci.“

Drama doktora Kittla začíná po neúspěšném pokusu zachránit umírajícího. Výčitky pozůstalé manželky jej vedou k rozhodnutí využít nabídku již zmíněného nočního návštěvníka a vyžádat si od něj všeohojivou bylinu. Díky tomu se stává úspěšným, slavným a bohatým. Je všude, kde je potřeba, a všude pomáhá. Avšak jeho hospodyně Agáta (hraje ji jediná profesionální herečka ve filmu) mu stále různými způsoby připomíná, že není jedno, jaké prostředky zvolil k dosažení svých cílů. Až po její smrti začíná zjišťovat, jak draze koupil svůj úspěch a že vykoupit se z napohled výhodné smlouvy nebude snadné.

Nejsilnější stránkou filmu je jeho příběh a myšlenková hloubka. Řemeslně odpovídá podmínkám svého vzniku. Je to skutečně ochotnický film, točený různými digitálními videokamerami, jejichž vliv na kvalitu obrazu i zvuku

nelze přehlédnout. Historický žánr patří k nejnáročnějším, a tak občas pozorného diváka zarazí současné reálie, které nebylo možné v daných podmínkách ze záběrů odstranit. Relativně vysokou úroveň mají kostýmy, z herců vyniká představitelka Agáty. Na hlavním hrdinovi je poznat postupný herecký vývoj (film vznikl tři roky). Různou kvalitou mají trikové efekty. Určitá shovívavost je na místě, rozhodně ale zasluží uznání.

Vznikl film s duchovní hloubkou, který podává módní téma okultismu pohledem víry. Podařilo se mu však vyhnout mra-
vokárnosti, ke které by téma mohlo lákat. Budete-li mít možnost, nenechte si jej ujít.

www.kittel.cz

Slavnostní premiéra v Desné 28. dubna

Nebezpečí kýče

Místní skupina České křesťanské akademie pořádala v pondělí 23. dubna 2007 od 19 hodin v aule SUPŠ sklářské v Železném Brodě přednášku „Nebezpečí kýče“. Přednášejícím byl P. Václav Vacek z Letohradu. Není v mých silách popsat vše podstatné z přednášky, následné diskuse i vlastní myšlenky, tedy jen jednotlivosti a to v původní, „maximálně provokující“ formě:

Trocha teorie: Jílek mámivý

Ono to krásné Ježíšovo podobenství o plevelu (Mt 13, 24–30) mělo totiž doslova znít „Podobenství o jílku mámivém“. Tak lze totiž přesněji přeložit řecké slovo „zizani“. Na rozdíl od obecného označení „plevele“ je jmenovaný „jílek mámivý“ během svého růstu od pšenice k nepoznání. V případě záměny s pšenicí může svého spotřebitele doslova omámit, v krajním případě skutečně otrávit. Velice přesně zapadá toto podobenství do tématu přednášky o kýči, protože ono „zizany“ se rovněž tváří jako něco krásného, hodnotného a plodného, ale pravda a užitek v něm není, právě naopak.

Touha po krásnu

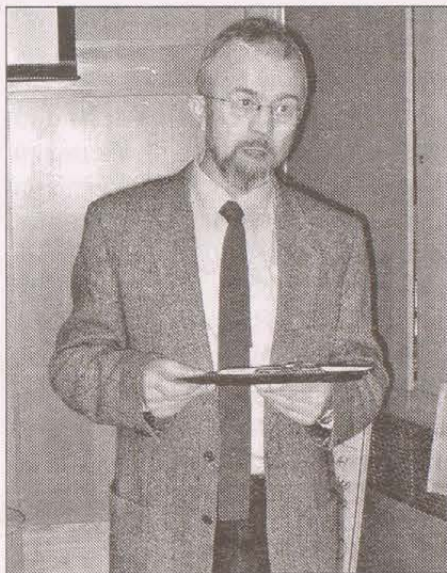
Člověk ve své přirozenosti touží po mnoha věcech, jednou z nich je rovněž krásno. Není ale jedno, čím se obklopujeme, čím krásíme své příbytky a pracoviště. Kýč není neškodný – na rozdíl třeba od plevele, který pouze zabírá prostor užitečným plodinám či rostlinám. Kýč mění naše vnímání krásna a pravdy, když si na něj zvykneme. Bohužel i náš vlastní život může být pro druhé kýčem, pokud se omezuje pouze na vnější projev a na situace, kdy Bohu nemusíme nic dávat.

Nezpodobíš si podobu Boha!

Ano, tak zní v plném znění část prvního přikázání. Tím se Izrael výrazně odlišoval od svého okolního prostředí, kdy každá země,

území, město, kmen, rodina či člověk měli svého boha, kterého vymodeloval, vytesal, zobrazil či vyryl. Zákaz se nyní nevztahuje na Bohočlověka Ježíše Krista, protože On byl skutečně i člověk. Zobrazování Boha Otce v podobě

R.D. Václav Vacek při přednášce.
Foto Martin Tomešek

bělostného stařečka může vyvolat nežádoucí představy.

Praxe: kýčovitě obrázky

Kýč se nabízí všude, proč tedy ne i v kostele? Dokonce ještě o to více, a to pod záminkou zbožnosti. Bezpohlavní statické a dokonalé bytosti, které jsou vytrženy z reálného světa se na nás častokrát usmívají jako vzor našeho života. Nic na tom nezmění skutečnost, že se na nás z obrázku usmívá celá Svatá rodina, no nekupte to. Bohužel takový kýč skutečně dokáže pokrýt naši představu správného věřícího člověka.

Zobrazování Ukřižovaného

Je vlastně důkazem naší neznalosti, že vlastně ani nevíme, co to bylo ukřižování, jaká úděsná muka prožíval ten, který visí na probodených rukou na kříži. Také proto se v prvních staletích křížování (a to nejen Ježíše Krista, ale kohokolí), nezobrazovalo, o něm se nemluvilo a dochovalo se naprosté minimum záznamů o postupech křížování. Podle mého názoru malíři častokrát ani nevěděli, jak Krista na kříži zobrazit, což vedlo k tomu, že místo aby na kříži

skutečně visel, tak na něm defacto stál. Vrcholem „náboženského uměleckého průmyslu“ bylo např. domalování očí na tvář Ukřižovaného na Turinském plátně – navíc s podvariantou zavřených a otevřených očí při různém úhlu pohledu, tedy natočení obrázku.

Také kroutíte hlavou své mamince?

Jistěže ne! Ovšem spotřebitel balené vody ze známého mariánského poutního místa Lurdy k tomu nemá daleko. Láhev na vodu (z umělé hmoty) totiž zpodobňuje tělo Panny Marie a uzávěr náhodou vyšel přesně na krk. Takže každé pití = cvičení: hlavička dolů, hlavička nahoru. No hřích to pochopitelně není, ale o vkusu tvůrce se dá diskutovat.

Kýč v kostele

Mnoho lidí má své vlastní představy, jak by měla vypadat výzdoba kostela. Bohužel ne každý z nás je na to odborníkem. A je velmi těžké říkat někomu, kdo přichází v dobrém úmyslu s nevhodným záměrem „Ne“. Slyšeli jsme příběh, kdy se jednou k této diskusi mezi panem farářem a jeho farníky dostal profesionál. Tento odborník nejen že potvrdil obranné argumenty osamocенého pana faráře, ale přešel do „protiútok“ a laskavě provedl vzdělávací přednášku pro všechny.

Jan Suchánek, Jablonec nad Nisou

Sedm proseb v modlitbě Otče náš – V. díl

Chléb náš vezdejší dej nám dnes

Dej nám... Krásná důvěra, s jakou děti všechno očekávají od svého Otce. On „dává vycházet svému slunci pro zlé i pro dobré a sesílá déšť spravedlivým i nespravedlivým“ a všem živým dává „obživu v pravý čas“. Ježíš nás učí této prosbě, která ve skutečnosti oslavuje našeho Otce, protože uznává, jak je nade vše dobrý. Vždycky vzdáváme chválu Bohu, že máme co jíst.

Náš chléb... Otec nebeský, když nám dal život, dává nám také potravu nezbytnou pro život. Jestliže dává Bůh lidem obživu, dává ji lidstvu jako celku, a tu je třeba umět se rozdělit. Skutečnost, že existují lidé, kteří mají hlad pro nedostatek chleba, odhaluje jiné téma této prosby. Je to téma odpovědnosti za druhé lidi, solidarita s nimi a účinné pomoci všem, kteří strádají. Ježíš k tomu říká toto podobenství:

Jednomu bohatému člověku se na polích hojně urodilo. Uvažoval o tom a říkal si: „Co budu dělat, když nemám kam složit svou úrodu?“ Pak si řekl: „Tohle udělám: Zbořím stodoly, postavím větší a tam

shromáždím všechno své obilí i ostatní zásoby a řeknu si: Teď máš velké zásoby na mnoho let; klidně si žij, jez, pij, buď veselé mysli.“ Ale Bůh mu řekl: „Blázne! Ještě této noci budeš muset odevzdat svou duši a čím bude to, co jsi nashromáždil?...“

Člověk není živ jenom z chleba, ale především ze svého spojení z Bohem. Tak to říká i Ježíš v odpovědi na ďáblovo pokušení, aby učinil z kamenů chleby. I když měl Ježíš hlad, není mu chleba nade všecko. Víme z historie, že někteří svatí dokázali po několik roků žít bez chleba a bez potravy. Pili jenom vodu a žili ve stálé modlitbě s Bohem. Jediným jejich pokrmem byla hostie – nebeský chléb – při svatém přijímání. To, že to mohli takto dělat je asi v tom, že v eucharistickém chlebě dává Ježíš mnohem více síly ke všem

činností člověka, než si myslíme my. Eucharistie má být naším každodenním chlebem!

Vlastní silou tohoto božského pokrmu je, že vytváří jednotu: spojuje nás s tělem Kristovým a činí z nás jeho údy, abychom se stali tím, co přijímáme... ale také ve čteních, které posloucháme denně v kostele, v křesťanských zpěvech, které zpíváme, je tento chléb. To vše je nezbytné především pro duchovní stránku našeho pozemského putování, která je stejně tak důležitá jako tělesné potřeby. Možná ještě důležitější.

Po nasycení velkého zástupu lidí odplul Ježíš tajně do Kafarnaum. Lidé ho hledali a když jej na druhém břehu moře našli, řekli mu: „Mistře, kdy ses sem dostal?“ Ježíš jim odpověděl „Amen, (skutečně), říkám vám, hledáte mě ne proto, že jste viděli zázrak, ale proto, že jste jedli chléb a nasýtli se. Neusilujte o pomíjející pokrm, ale o pokrm, který je pro život věčný.“ Řekli mu: „Pane, dávej nám ten chléb stále!“ Ježíš jim řekl: „Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit. Já jsem chléb živý, který sestoupil z nebe.“

připravil P. Miroslav Dvouletý

Cyklus Desatero – IV. přikázání, 3. díl

Cti otce i matku, jak ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh, abys byl dlouho živ a dobře se ti vedlo na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh (Dt 5, 16)

Látku 4. přikázání rozděluje KKC do pěti částí. V části „Rodina v Božím plánu“ říká, že rodinné společenství je nezávislé na uznání jakékoliv veřejné autority. Muž a žena jsou si rovni, v rámci rodiny však mají různou odpovědnost, práva a povinnosti. Křesťanská rodina je domácí církví a obrazem společenství tří božských osob.

Církev zastává názor, že rodina je Stvořitelem zamýšlená „základní buňka života společnosti.“ (KKC 2207) „Předchází“ uznání ze strany státu a společnosti proto veřejná autorita nesmí rodinou „disponovat“, nýbrž ji má všemožně chránit a podporovat. Co se lidé nenaučí v základní buňce života společnosti, v rodině, jen stěží dohoní v jiných společenstvích jako ve škole, skupině, světě práce.

Vzájemné úkoly manželů:

láska, společné bydlení, věrnost, vzájemná podpora hmotná, duševní i duchovní; osobu druhého manžela nelze chápat staticky, jako jednu provždy hotovou bytost, nýbrž dynamicky, úměrně k vývoji jeho osobnosti. S tímto vývojem je třeba (ale také možno) počítat a pomáhat mu v něm. Hříchy spočívají v deliktech proti těmto povinnostem, které by měly být vzhledem k významu manželství pro společnost spíše nazvány posláním. Při posuzování jejich závažnosti nelze odhlížet od zmíněného vývoje osobnosti.

Manželství, které je pro růst dítěte nepostradatelné, musí jako zdařilá výchovná instituce respektovat určité regulativy, jinak zůstanou jeho snahy

neplodné. Kdyby nebyla mateřská láska regulována láskou manželskou (tzn. že pro ženu je po Bohu nejdůležitější bytostí její muž a pro muže je po Bohu nejdůležitější jeho žena), uvede tento nedostatek dítě do nouze, neboť neunes k svému plnému zdatu lásku matky, orientovanou výlučně na ně. Otec v počátcích miluje své dítě tím, že miluje jeho matku. Tím dítě od matky počne osvobozovat a to je nutné pro rozvoj dítěte. Osvobozování dítěte od matky zásluhou otce spočívá v tom, že otec dá matce lásku muže a manžela, která jí nahradí lásku odpoutávajících se dětí.

Mudroslovné biblické knihy obsahují cenná svědectví o výchově dětí a rodinném životě vůbec.

připravil P. Alois Heger, Chomutov

Svátost smíření

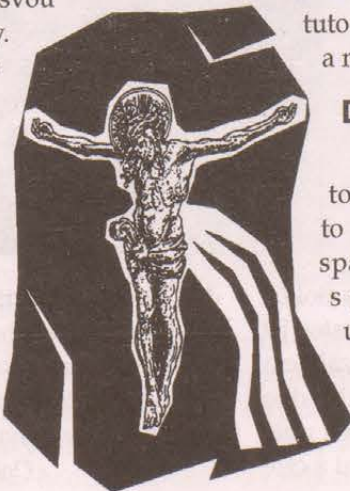
Obrácením ke Kristu, novým narozením ve křtu, darem Ducha svatého a Kristovým tělem a krví, které jsme přijali jako pokrm, jsme byli uvedeni do křesťanského života. Nyní, v tomto životě, jej ale uchováváme „v hliněné nádobě“ (2 Kor 4,7). Tento nový život Božího dítěte totiž neodstranil křehkost a slabost naší lidské přirozenosti, ani náklonnost ke hříchu, a proto může být oslaben, ba dokonce těžkým hříchem ztracen.

Nutná podmínka: pokání

Má-li dojít k obnovení toho, co bylo narušeno nebo zničeno hříchem, je nutné obrácení srdce, vnitřní pokání. Toto nové obrácení ke Kristu přináší kajcíníkovi současně Boží odpuštění i smíření s církví. Vyjadřuje to a liturgicky uskutečňuje svátost pokání a smíření. „Ti, kdo přistupují ke svátosti pokání, dostávají od Božího milosrdenství odpuštění urážek, kterých se proti Bohu dopustili, a zároveň se smířují s církví, kterou zranili svými hříchy a která svou láskou, příkladem a modlitbami pracuje na jejich obrácení“ (SN 11). Hřích je přeče svévolné odloučení od Boha. A tak iniciativa k překonání této roztržky musí vycházet především od Boha. Člověk si totiž nemůže vynutit kontakt s Bohem, nemůže si vlastní silou vynutit ani odpuštění. Může se o to snažit, musí být pro to otevřený a připravený, avšak je to Bůh, kdo se k nám přiklání. V Ježíši Kristu, Dobrém pastýři, přichází Bůh až na to místo, kde stojí člověk, který se od něho vzdálil. Naše osvobození od hříchu se tedy děje setkáním s Kristem, když přijímáme jeho odpuštění.

Ježíšovo dílo a jeho služba totiž neskončily jeho pozemským životem. Pokračují v jeho tajemném těle, v církvi, které světil i svou moc odpouštět hříchy.

Stalo se to večer o velikonoční neděli. Pán Ježíš se tehdy ukázal svým apoštolům a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou“ (Jan 20, 22-23).

Jedná Bůh i člověk

Základní strukturu svátosti smíření tvoří dva prvky: na jedné straně činy člověka, který se obrací pod vlivem Ducha svatého: totiž lítost, vyznání a zadostiučinění; na druhé straně Boží působení prostřednictvím zásahu církve. Církev, která skrze biskupa nebo své kněze uděluje jménem Ježíše Krista odpuštění a stanoví způsob zadostiučinění, prosí také za hříšníka koná s ním pokání. Tak se hříšník uzdravuje a zapojuje do církevního společenství.

Formule rozhřešení vyjadřuje podstatné prvky této svátosti slovy: „Bůh, Otec veškerého milosrdenství, smrtí a vzkříšením svého Syna smířil se sebou celý svět a na odpuštění hříchů dal svého svatého Ducha; ať ti skrze tuto službu církve odpustí hříchy a naplní tě pokojem“.

Dva druhy lítosti

Lítost zaujímá první místo mezi úkony kajcíníka. Je to „bolest ducha a odsouzení spáchaného hříchu, spojené s předsevzetím v budoucnu už nehřešit“. Vyvěrá-li z lásky k Bohu, nazývá se „dokonalá“. Taková lítost odpouští všední viny; dosáhne také odpuštění smrtelných hří-

chů, zahrnuje-li pevně předsevzetí jít co nejdříve ke svátostné zpovědi. Lítost nazývaná „nedokonalá“ se rodí z úvahy o oškřivosti hříchu nebo ze strachu před věčným zavržením nebo jinými tresty. Nedokonalá lítost sama o sobě nedosáhne sice odpuštění těžkých hříchů, ale připravuje na jeho přijetí ve svátosti pokání.

Vyznání hříchů

Podstatnou částí svátosti smíření je vyznání knězi. Vyznání hříchů (obžaloba) nás osvobozuje i z čistě lidského hlediska a usnadňuje naše smíření s ostatními. Je jistě pravda, že říci někomu na sebe svou vinu není nijak lehké, ale když se nám podaří upřímně a skutečně sebezpoznání při zpytování svědomí, pak vyznání hříchů nebude už tak těžké. Zpovědník je navíc vázán přísným zpovědním tajemstvím, které nepřipouští žádné výjimky.

Rozhřešení

Rozhřešení „ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého“ odstraňuje hřích, ale není lékem na všechno, co hřích uvedl do nepořádku. Hříšník, který byl zbaven hříchu, musí ještě nabýt plného duchovního zdraví. Musí tedy vykonat něco navíc, aby napravil vlastní viny: musí přiměřeným způsobem „zadostiučinit“ nebo „odpykat“ své hříchy. Toto zadostiučinění se také nazývá „pokání“. Může jím být modlitba, almužna, skutky milosrdenství, služba bližnímu, dobrovolná zřeknutí se něčeho, sebezá-pory a především trpělivé přijetí kříže, který musíme nést.

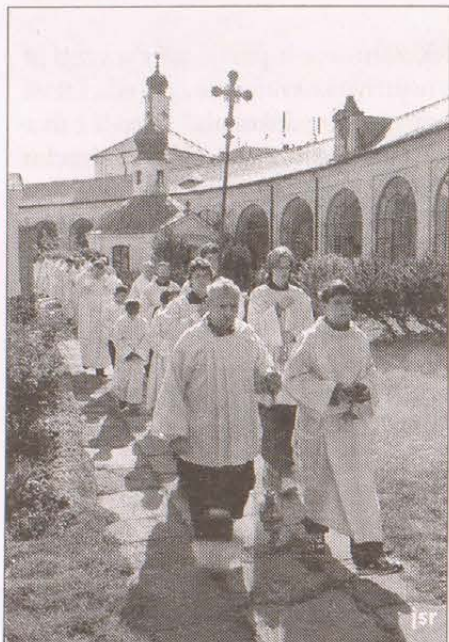
Jedinečná příležitost

Protože se hříšník v této svátosti vydává milosrdnému soudu Boha, předjímá jistým způsobem soud, jemuž bude podroben na konci pozemského života. Vždyť právě nyní, v tomto životě, je nám nabízena příležitost volit mezi životem a smrtí, a jen cestou obrácení můžeme vstoupit do Božího království, z něhož nás každý hřích vylučuje. Kristova výzva: „Obraťte se a věřte evangeliu“ (Mk 1, 15) je stále aktuální a je adresována každému z nás (Srov. KKK 1420 až 1485).

P. Antonín Audy

První pout' tří vikariátů v Bohosudově (dokončení ze strany 1)

Od rána proudily skupiny poutníků z autobusů i jednotlivě k bazilice Panny Marie Sedmibolestné. Slunečné, i když chladné počasí umocnilo radostné ovzduší, s nímž se příchozí všech věkových kategorií těšili na toto setkání. Zahájila je v 10 hodin slavnostní pontifikální mše sv., při které s otcem biskupem koncelebrovalo 24 kněží a

2 jáhnové. Poutní chrám byl zcela zaplněn sedícími i stojícími poutníky, bylo jich přes šest set. Otce biskupa přivítal P. Jan Kozár, člen kapituly a chomutovský vikář. Otec biskup ve své promluvě navázal na evangelium velikonoční doby a řekl, že slavíme především vzkříšeného Krista, který už neumírá. Tato radost nás musí vnitřně proniknout a oživit naši víru i navenek působením na naše okolí. Máme si více vážit svého křtu, který přináší světlo proti temnotě zla. Matka Boží nám v tomto úsilí mocně pomáhá.

Pouti se účastnil také dlouholetý bohosudovský farář P. Josef Cukr, nyní žijící na Velehradě, který začátkem roku slavil své 90. narozeniny. Byl všemi srdečně přivítán a u oltáře mu bylo poděkováno za jeho požehnané působení zde, v Bohosudově.

Pontifikální mše byla doprovázena oratoriem Missa solemnis, o jejímž provedení i historii se píše v jiném článku.

Po „poutním guláši“, který byl pro všechny poutníky připraven

v přilehlé jídelně, byla odpoledne bohatá nadílka programů, z nichž si každý mohl vybrat podle svého zájmu. V ambitech kostela se konala křížová cesta k Božím milosrdenstvím, kterou vedl P. Jan Kozár spolu s P. Františkem Pospíšilem. V ambitech si věřící mohli také ještě prohlédnout výstavu k 300. výročí bohosudovské baziliky, která je tu umístěna od loňského jubilea.

Ostatní program se přesunul do prostoru sousedního biskupského gymnázia. Tam byla instalována další výstava, která ukazuje historii této školy i činnost studentů z posledních let, včetně jejich výprav a exkurzí do

Missa solemnis se stala korunou pontifikální mše

Na sobotu 21. 4. připravilo Umělecké sdružení Elgar spolu s Biskupstvím litoměřickým velkolepý hudební doprovod k pontifikální mši svaté, která se konala v bohosudovské bazilice Panny Marie.

Pod taktovkou Miloše Boka zazněla jeho monumentální Missa solemnis pro sóla, sbor varhany a orchestr v podání vynikajících interpretů a sólistů: Pavly Zobalové, Terezy Roglové, Miloslava Pelikána a Pavla Vančury, varhaníka Přemysla Kšicy, Karlovarského pěveckého sboru a orchestru Českých symfonických sólistů. Tato skladba byla přímo pro poutní mše v Bohosudově zkomponována a také zde poprvé provedena v roce 1986 z popudu P. Josefa Cukra SJ, tehdejšího administrátora. P. Cukr, který nedávno oslavil devadesátiny, byl nyní velmi vzácným hostem této pontifikální mše.

V minulosti byly vedeny – ne vždy kompetentní – debaty o vhodnosti této skladby a vůbec tohoto typu hudby jakožto součásti liturgie. Toto provedení, kdy slavnostnost hudby byla v při-

rozené rovnováze ke slavnostnosti Božích služeb, tak přineslo výmluvnou odpověď právě na tyto otázky.

Orchestr Českých symfonických sólistů přijel na generálku již v pátek večer, ještě před tím však bylo potřeba speciálně upravit kůr, aby pojal více než stovku účinkujících. Ke všeobecnému a milému překvapení se v pozdních večerních hodinách objevil na kůru litoměřický biskup Mons. Pavel Posád, který srdečně přivítal účinkující a poté usedl na Bokův dirigentský stupínek (jiný prostor již nebyl k dispozici) a s velkým zájmem vyslechl zbytek zkoušky. Druhý den ráno se těleso krátce rozehrálo a poté se bazilika začala plnit věřícími z celé

diecéze. Bezprostřední půlhodinku před slavnostní bohoslužbou se již zcela zaplněnou bazilikou nesla modlitba růžence. Po krátké varhanní předeře vešel za mohutného zpěvu lidu a sboru

Dokončení na straně 10

zahraničí. P. Josef Hurt z Mostu měl besedu o církevních památkách a jejich záchraně. V sále Arkádie se konala beseda s otcem biskupem Pavlem, který odpovídal na dotazy přítomných a podepisoval knihu básní „Výběr z hroznů“ od svého zemřelého přítele a kněze Josefa Javory, k níž napsal úvod.

V tělocvičně gymnázia připravily děti I. stupně zdejší cír-

kevní školy a studenti gymnázia divadelní představení. Na dvoře gymnázia si děti mohly hrát míčové a jiné hry pod vedením salesiána P. Stanislava Jonáška.

Na závěr poutě v 16 hodin se všichni opět shromáždili v poutním chrámě. Otec biskup tam vedl eucharistickou pobožnost a udělil všem svátostné požehnání na cestu do jejich domovů.

Norbert Krutský

Beseda s biskupem Pavlem Posádem

Setkání se konalo v budově biskupského gymnázia a účastnil se ho také pan kanovník P. Jan Kozár, vikář krušnohorský. Otec biskup hodně času věnoval jubileu 950 let litoměřické Kapituly. Především představil poutě vikariátů. Připomněl také dějiny litoměřické kapituly, která původně vznikla při kostele sv. Jíří kolem roku 1057. Proč zrovna Litoměřice? V té době to bylo po Praze druhé nejdůležitější město Čechách.

Vrcholem oslav bude vědecké sympozium o významu kapituly 8. června, pořádané společně s ústeckou univerzitou a závěrečná slavnost bude v katedrále 9. června. Na tuto budou pozváni

přes probošta kapituly Mons. Karla Havelku zástupci kapitul z Čech, Moravy, Slezska a také Slovenska, Polska a Německa. Bude vystavena zakládací listina, což vyžadovalo hodně příprav,

aby byly zajištěny vhodné podmínky pro tak vzácný doklad. Večer v katedrále se bude konat koncert v režii Miloše Boka.

Otec biskup informoval, že to všechno se koná při běžném pastorač-

ním životě. Prioritou pro něho je být s kněžími, a proto loni navštívil 50 vikariátních konferencí.

Vysvětlil jak vypadají vikariátní setkání kněží a také jak vypadá

Péče o památky

Kulatý stůl

Pouť našich tří vikariátů v Bohosudově byla také příležitostí setkat se u kulatého stolu na téma péče o památky, jejich využití a zdroje na obnovu a údržbu.

V mediích se neustále ukazuje katastrofální stav památek a v církvi se často se mluví o obtížích všeho druhu. Účastníci kulatého stolu se chtěli pokusit podívat, jak vypadá situace v našem regionu. Zda existuje možnost spolupráce mezi vlastníky, samosprávou, stavebními techniky, občanskými sdruženími a památkáři. A jak se ukazuje, tak někde to jde: např. v Krupce se toho podařilo hodně, protože je dobrá spolupráce obce s církví a jsou obětaví lidé. Občas se ukáže, že někomu se něco podaří a bylo by dobře se o tom dozvědět, abychom také mohli něco posunout dál. Např. česko-německý fond budoucnosti nabízí peníze na stavební projekty, ale jen některé regiony uměly požádat, protože chybí komunikace s německými sousedy. V Lounech nabízí T-mobile finanční prostředky a jen kostel ve Vidhusticích uměl požádat. Občanskému sdružení pečujícím o kostel v Horním Ročově se podařilo získat prostředky od Purkyňovy nadace, Česko-německého fondu budoucnosti, nadace Via a OSF a také soukromých sponzorů.

život biskupa a jeho povinnosti. Dále se věnoval 2. výročí zvolení papeže Benedikta XVI. a také jeho 80. narozeninám. Oslavil to s ostatními biskupy při mši sv. v katedrále sv. Víta v Praze pod vedením nuncia. Mluvil také o plenárních zasedáních ČBK. Ve čtvrtek 19. dubna se setkali diecézní biskupové s prezidentem v Lánech.

Otázek bylo málo. Z Chomutova se ptal poutník na katedrálu v Praze. Podle biskupa je to těžká kauza, otec biskup Malý je vyčerpaný zvláště otázkami novinářů, denně má od nich 90 telefonátů. Ale podle něho je to problém uměle živěný. Byla také

otázka na setkání absolventů biskupského gymnázia Bohosudov, které bude v Praze ve středu a zúčastní se ho i biskup Pavel.

P.Grzegorz Czerny

Dokončení ze strany 8

na kůru s orchestrálním doprovodem průvod několika desítek kněží se svým biskupem do baziliky. Miloš Bok k této příležitosti vytvořil originální harmonizaci a instrumentaci velikonoční písně „Aleluja, živ buď nad smrtí slavný vítěz“, aby tak zpěv lidu se symfonickým doprovodem vytvořil adekvátní protíváhu k výrazně instrumentální Misse solemnis. Na celkovou rovnováhu a čistotu liturgie kladl Bok veliký důraz a pořad bohoslužby konzultoval s biskupem Posádem dlouho dopředu. Po tomto mohutném úvodu otec biskup Pavel Posád všechny přítomné přivítal a zdůraznil, že hudba, která doprovodí bohoslužbu, byla zkomponována s jediným cílem, kterým je maximální oslava Boží existence a Kristovy církve. Věřící vyzval, aby se spolu s touto hudbou spojili v jeden naprostý jásot a oslavu. Poté se již bazilikou rozezněly známé akordy Missy solemnis, dokonale souznějící s monumentalitou bohosudovského chrámu a všichni přítomní tak mohli zakusit pocit zašlé barokní éry, kdy hudebníci a zpěváci na kůrech naplno svojí hudbou mši doprovázeli. Celou bohoslužbu vyplňoval skvělými varhanními improvizacemi vynikající Přemysl Kšica. Na konci bohoslužby byli všichni svědky dojemné chvíle, kdy Miloš Bok děkoval před celým shromážděním P. Josefu Cukrovi za podporu, kterou jemu a jeho hudbě dvacet let věnoval. V úplném závěru zazněla úprava písně „Hospodine, ulituj nás“ z Bokova oratoria Svátá Zdislava, kterou spolu s účinkujícími na kůru a pětitovkou věřících zpíval též plný presbytář kněží s otcem biskupem v čele.

V souvislosti s očekávaným doporučením Svatého Otce Benedikta XVI. povolit sloužení tridentských mší vznikne jistě v budoucnosti zajímavý prostor i pro provozování Bokových liturgických skladeb, které jsou svojí stavbou i hudebním cítěním této koncepci velmi blízké. V každém případě toto bohosudovské provedení nejen, že plně dokázalo nezastupitelnost Bokovy hudby při takovýchto slavnostních příležitostech, ale i svojí náročností a kvalitou interpretace je v dnešní době v církvi mimořádně výjimečné a ojedinělé.

Tereza Koblrová

Cesta Vzkříšeného ve dvanácti zastaveních

Ve Vratslavicích se v neděli 22. dubna 2007 od 14.00 konala v kapli Vzkříšení ekumenická bohoslužba pod názvem Cesta Vzkříšeného.

Tato bohoslužba měla 12 zastavení. Římskokatolický biskup Pavel Posád tuto Cestu Vzkříšeného zahájil úvodní meditací, následovali pak za římskokatolickou církev duchovní Antonín Kejdana, Jan Pur a Josef Faltejsek (všichni z Liberce), za církev bratrskou Jan Valeš z Jablonce, za církev Československou husitskou David Tomčík a Vítězslav Lorenowitz (oba z Liberce) a Miroslava Mlýnková z Jablonce, za Bratrskou jednotu baptistů Petr Červinský z Liberce, za Českobratrskou církev evangelickou Tabita Landová z Liberce a Tomáš Matějovský z Jablonce a za Církev bratrskou Pavel Vaněček z Liberce. Dvanácté zastavení měl pak za Římskokatolickou církev Pavel Posád z Litoměřic, který tuto bohoslužbu zakončil.

Foto Vladimír Hartman (2x)

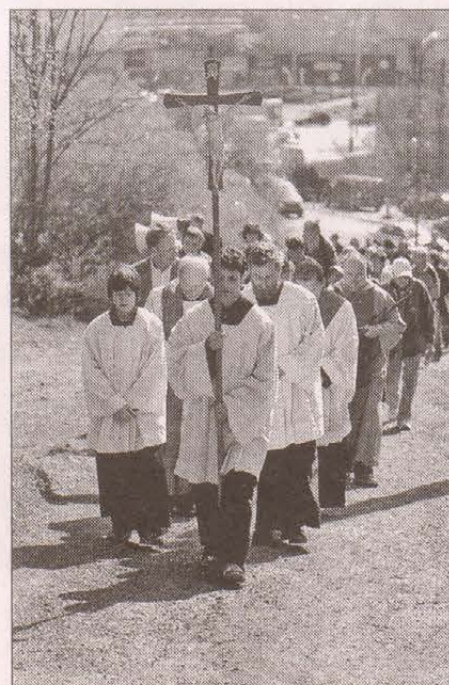
(MD)

Velký pátek v Ústí nad Labem

U kostela Nanebevzetí Panny Marie v Ústí nad Labem na Velký pátek po poledni pozvolna rostl hlouček lidí. Ve 14 hodin se všichni vydali křížovou cestou na Mariánskou skálu.

V průvodu byli P. Mirek Šimáček, P. Pavel Jančík, P. Rudolf Repka, jáhen Pavel Andrš, primátor města Mgr. Jan Kubata, ministranti, farníci. Přestože zástup nebyl tak početný jako v loňském roce, kdy byl posvěcen základní kámen mariánské kaple, hloubka prožívání cesty byla obdobná. Při pěti zastaveních jsme se modlili za naše město a jeho obyvatele. Na konci cesty, u kříže na vrcholu skály, pod níž se jak na dlani rozprostírá naše město, poděkoval primátor Jan Kubata za pozvání ke křížové cestě, prosil o pomoc při duchovní obnově města i kraje a slíbil, že bude pokračovat v tradici, kterou založili P. Mirek Šimáček a bývalý primátor Petr Gandalovič.

Dá-li Bůh, za rok o Velikonocích roku 2008 znovu společně vyjdeme s Kristovým křížem na Mariánskou skálu.

Procesí na Mariánskou skálu v Ústí nad Labem. Foto Marie Pihrtová

Zaš

V Rumburku začaly oslavy 300. výročí vysvěcení a dostavby lořetánské kaple

Ve dnech 14. a 15. dubna 2007 byly v Rumburku zahájeny oslavy třístého výročí vysvěcení a dostavby zdejší lořetánské kaple. Zahájení půlročních oslav zahrnuje mši svatou, koncertní vystoupení s tématem Velikonoc a výstavní a prodejní trh uměleckých řemeslníků a výtvarníků.

Oslavy, které vyvrcholí 15. září letošního roku, pořádá Římskokatolická farnost-děkanství Rumburk pod záštitou Města Rumburk, Biskupství litoměřického a Ministerstva kultury ČR.

Duchovní rozměr vnesla do počínajících oslav slavnostní mše svatá, kterou o druhé neděli velikonoční v kostele sv. Vavřince celebřoval generální vikář litoměřické diecèse Mons. Karel Havelka a rumburští kněží Jozef Kujan a Václav Dvořák. Místní věřící i ti z okolních farností a Spolkové republiky Německo zcela zaplnili chrámový prostor, který v minulosti takřka tři sta let sloužil členům Řádu menších bratří kapucínů z přilehlého kapucínského konventu. Zejména rumburští farníci ocenili přítomnost „svého“ otce Havelky, rumburského rodáka a absolventa rumburského gymnázia, který si v době studií právě v tomto kostele vyprošoval Boží požehnání.

Ve své promluvě se Mons. Karel Havelka vrátil k vrcholu liturgického roku – Velikonocům a probíhající době velikonoční, k radosti ze Zmrtvých-

vstání Krista a také k několika desítkám katechumenů, kteří byli v litoměřické diecési o Velikonocích pokřtěni. Připomněl významná nadcházející církevní výročí – 950 let litoměřické kapituly sv. Štěpána a 80. narozeniny papeže Benedikta XVI., které připadají na 16. dubna. V další části věnované rumburské lořetě Mons. K. Havelka zdůraznil, že se jedná o kulturní a církevní památku nejen v rámci naší republiky, ale i v evropském, až světovém měřítku. Je podle něj cenná nejen svou architekturou, ale zejména jako mariánské poutní místo a místo setkávání věřících, které přetrvalo po celou její třisetletou existenci. Ocenil, že se objekt lořety odborně a systematicky již několik let opravuje a je přístupný veřejnosti.

Již dlouho kostel sv. Vavřince nepamatoval tak slavnou mši svatou. Přispěl k ní i Filipovský chrámový sbor, který liturgii pod vedením sbormistryně Martyiny Bogarové provázel zpěvem

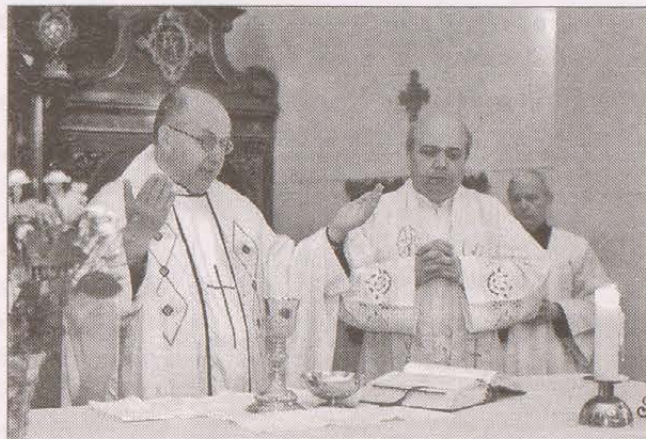

Foto Dušan Zápotočský

České mše od Vojtěcha Říhovského, na varhany hrál Jiří Chlum.

Součástí zahájení oslav bylo sobotní vystoupení skupiny historické hudby Řemdiš z České Lípy v kostele sv. Vavřince s názvem České gotické Velikonoce. Zajímavostí bylo troubení z nádvoří lořetánské areálu, které připomnělo někdejší lořetánské církevní slavnosti. Posluchači si mohli poslechnout upravené historické skladby autorů ze Šluknovského výběžku. Slavnostní nedělní vernisáž začala v rumburském muzeu výstava Loreta v proměnách času.

Mariánské poutní místo, rumburská lořetánská kaple s ambity je v roce 2007 přístupná celoročně od úterý do soboty, v neděli pak po předchozí telefonické objednávce.

Klára Mrštíková a Helena Menšíková

Provinciál kapucínů navštívil Rumburk

Vzácnou návštěvu přivítala v pondělí 16. 4. 2007 Loreta v Rumburku. Pozvání salesiánské komunity, která spravuje Římskokatolickou farnost-děkanství Rumburk, přijali členové Řádu menších bratří kapucínů v čele s provinciálem, br. Jozefem Timkem. Do Rumburku přijela pětadvacetičlenná skupina řádových bratří z provinciálátu, zaměstnanců Exercičního domu z Lořetánské náměstí a průvodců z pražské Lorety na Hradčanech. Hosté si prohlédli rumburské mariánské poutní místo – lořetánskou kapli s ambity, budovu Městské knihovny Rumburk (bývalý kapucínský konvent, který řádu patřil v letech 1683–1950) a výstavu Loreta v proměnách času v rumburském muzeu. Z Rumburku skupina odjela na návštěvu baziliky Panny Marie pomocnice křesťanů ve Filipově a kostela sv. Jiří v Jiřikově. Jednalo se o první návštěvu kapucínů v Rumburku po mnoha desítkách let. Další bude následovat 4. 8. při slavnosti Portiunkula.

(mrk)

Foto Klára Mágrová

35. diecézní setkání mládeže v Litoměřicích

Více než stovka mladých dorazila do Litoměřic už v pátek 30. 3. a využili tak možnost užít si celé diecézko pěkně od začátku až do konce a také během dobrodružné hry poznat své diecézní město trochu netradičním způsobem.

I ti, kteří si mysleli, že už Litoměřice dobře znají, se často divili, co vše se tu dá hledat a najít. Věděli jste například, ve

kterém litoměřickém domě pobýval největší Čech Jára Cimrman? Tohoto pobíhání večerními uličkami jsem se sice nemohl zúčastnit, ale podle mnohých ohlasů to fakt stálo za to.

Sobota začala tradičně frontou při zapisování na recepci, ani letos jí pořadatelé nedokázali úplně

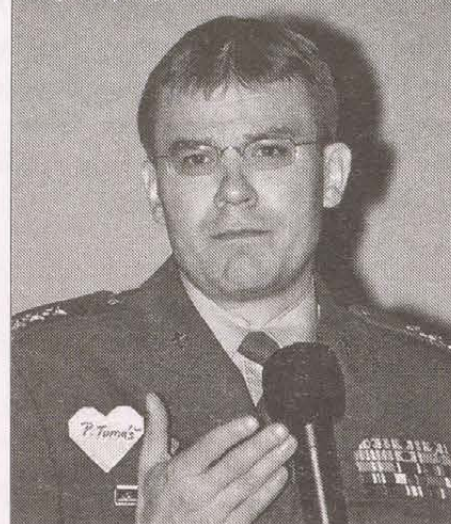
zabránit, což není žádný div, protože na setkání přijelo zhruba 350 mladých z celé diecéze. Program začal zajímavým problémem – jak sehnat narychlo dvojici moderátorů. Vše se vyřešilo dosti originálním způsobem, „vylosováním“ dvou lístků z osudí, ve kterém byla jména všech účastníků. Nutno říci, že P. Radek měl šťastnou ruku,

Fanda a Klárka svůj úkol zvládali bravurně, a když si pomyslíte, že museli moderovat zcela bez přípravy...☺

Křesťan a válka

Čekalo nás dopoledne k prasknutí nabitě zajímavým programem, jehož části se střídaly v rychlém sledu: slovo na den

Plukovník Tomáš Holub, hlavní vojenský kaplan AČR

Biskup Pavel Posád

Očima organizátorů

Na otázku, jaké bylo letošní diecézko z pohledu organizátora odpovídám: radost toto setkání spoluvytvářet. Diecézko trhalo rekordy v počtu účastníků i organizátorů. Když na podzim mládež sepisovala otevřený dopis zodpovědným lidem, aby něco udělali s tristním stavem DCM, představovala si to asi přesně tak, jak to v Litoměřicích vypadalo v sobotu před Květnou nedělí.

Přípravy celého programu i jeho propagace se ujala samotná mládež pod vede-

ním řady animátorů, kteří se předtím sešli s vedením DCM na organizačním setkání. Do příprav byla zapojena snad všechna společenství mládeže. A vedení DCM pak bylo schopné celé setkání bezvadně zastřešit, postarat se o zázemí, financování, pozvat hosty a nezištně koordinovat. Nezbyvá mi nic jiného, než děkovat: P. Vládovi, P. Radkovi a Petře za to, že se svého úkolu zhostili na výbornou, otci biskupu Pavlovi, P. Tomáši Holubovi a ostatním hostům, moderátorům Klárce a Fandovi, všem, kdo se postarali o grafické materiály, znělky, upoutávky a propagaci, jilemnickému společenství

Vavříneček za originální a radostný hudební doprovod, „Pražské noze“ za režii, spolčů z Turnova za práci na recepci, chomutovskému spolčů za nádhernou scénku, litoměřickému stretku za páteční hru, organizaci oběda a zajištění liturgie, libereckým vysoškoškolákům za neopakovatelnou křížovou cestu, spolčů z Mladé Boleslavi za tiskové materiály i jinou podporu, Tepličákům za výzdobu a nerad bych na někoho zapomněl, takže: díky všem a hlavně Nebeskému Otci za poznání, že „nahodit puls diecéze“ je velmi reálné.

F.L. (Šašek)

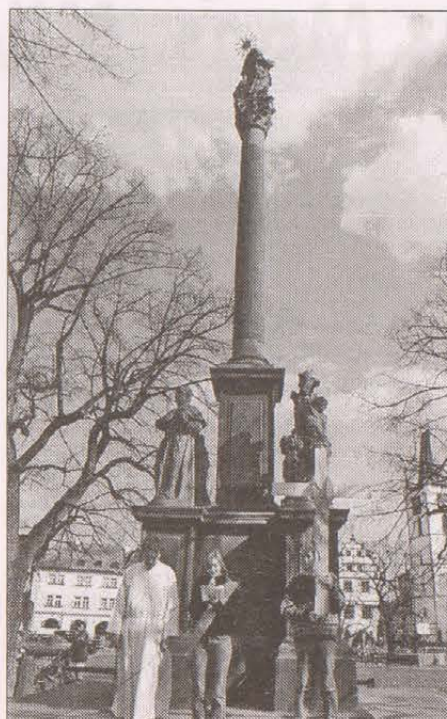
reklama na jakousi diecézní pouť. Sice o této akci nic moc nevím a ani jsem všechno z reklamy nepochopil, ale informace prý člověk může najít na internetové adrese www.pout.wz.cz, tak se tam asi podívám. Také bylo prý spuštěno jakési fórum mládeže na stránkách DCM.

Během dopoledne se losovalo z „kola štěstí“ ještě několikrát, například kdo pojedje zcela zdarma na celostátní setkání mládeže v Táboře. Těsně před odchodem na oběd dostal pak jeden z nás možnost předvádět se po dobu půl minuty na pódiu. Této cti se dostalo moc zajímavému jedinci, kterému nikdo neříká jinak než Bingo.

Další výhrou, kterou však dostali všichni, byl skvělý guláš k obědu. Dvůr DDKT by mohl vyprávět o tom, kolik spokojených strávníků naráz hostil. O chvíli později už se stal svědkem přátelského fotbalového utkání. Fotbal byl totiž jednou z odpoledních skupinek, většina ostatních se konala v diecézním domě.

Praskne katedrála ve švech?

Ve tři hodiny už jsme všichni vyrazili na netradiční křížovou cestu městem. Netradiční proto, že měla jen pět zastavení. Netradiční to celé připadlo asi i většině náhodných kolemjdoucích, měli jste vidět jejich výrazy, když na nás zírali. Celé setkání jsme pak zakončili slavnou svatou mší v katedrále, která nás byla plná. Ale zase ne tak, že by praskala ve švech, takže vůbec nebude na škodu, když se nás na příštím diecézku sejde zase ještě o pár desítek víc. Za vynaložený čas a námahu tento zážitek jednoznačně stojí, to vám určitě potvrdí každý, kdo byl tentokrát u toho.

P. Mirka Šimáčka, poselství Svatého Otce k mladým v podání otce biskupa, povídání hlavního hosta P. Tomáše Holuba o přítomnosti a síle zla ve světě a o správném postoji křesťana tváří v tvář válečnému běsnění. Následně se sesbírало takové množství dotazů k tomuto tématu, že bylo možné zodpovědět jen menší část z nich. Opět proto pomohlo losování.

Tyto programové bloky byly od sebe odděleny písničkami v podání spolča Vavříneček. I některé notoricky známé písničky dokázali podat neotřelým a neopakovatelným způsobem. K většině písní se přidalo celé kino, někdy nejen zpěvem, ale i pohybem.

Další programový blok, už poslední v rámci dopoledního programu byl věnován důležitým informacím a reklamám na nejrůznější akce. Mě osobně asi nejvíc zaujala zajímavá

Díky všem, kteří setkání připravovali, díky všem, kteří na setkání přijeli, díky všem, kteří se za setkání modlili.

Omezená záruka pravdivosti

(pozn.: ne všechny informace v tomto článku jsou zcela pravdivé, ovšem drobná mystifikace v rámci poutní reklamy je jistě odpustitelná)

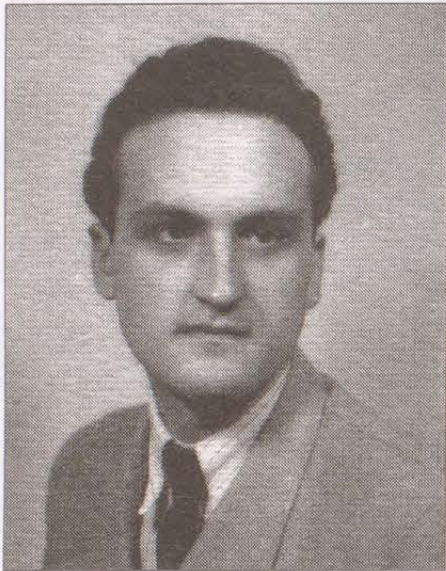
kous, foto Kateřina Horká (10x)

foto Ladislav Bartoš

Mons. Milan Bezděk

Jste další kanovník moravského původu. Jak jste se dostal do litoměřické diecéze?

Nastoupil jsem do konviktu v Litoměřicích v roce 1956. Nebyl jsem už nejmladší, bylo mi 28 let. Za zpoždění nástupu nástupu do konviktu mohl režim, který mi umožnil pobyt mezi vojáky PTP. Prvního listopadu 1950 mě povolali na Libavu. Tam jsem se mohl seznámit např. s P. Helikarem, dr. Zvěřinou, P. Pavlíkem, P. Uhrem a spoustou salesiánů. 31. prosince 1953 nás pustili.

Po konviktu jsem nastoupil do prvního ročníku za brněnskou diecézi. O prázdninách před 2. ročníkem bylo řečeno, někteří brňáci musí nastoupit za litoměřickou diecézi, protože brněnských bohoslovců se hlásilo víc, než bylo možno přijmout a z litoměřické nebyl nikdo. Los padl na mě a také na Milana Martináška, Milana Vlčka a Leopolda Dvořáčka.

Jaké bylo první seznámení s litoměřickou diecézí?

Po stránce náboženské to byl šok. Měl jsem pocit, že jsem přišel mezi samé ateisty. Postupně jsem si to tady zamilovával jako misijní práci. Vážil jsem si toho, že jsme mohli být pohromadě z různých diecézí. Pro samotné město a okolí, pro celý kraj byl seminář požehnáním, včetně soustředěných sester, bylo to promodlené. Až po zrušení semináře a následně konviktu v Litoměřicích si místní věřící uvědomili tuto ztrátu. A po listopadu ještě začaly odcházet sestry do svých původních klášterů.

A první místo po svěcení?

Když jsem byl vysvěcený, tak si mě Oliva (tehdejší kapitulní vikář) zavolal a řekl: „Budte upřímný. Já se vás na něco zeptám. Nechcete mi dělat sekretáře?“ To mě úplně ranil. Já mu řekl, že budu upřímný, že nechci. Před tím, než jsem přišel do semináře, tak jsem byl v kanceláři, pořád jsem jen psal a psal. Já jsem se těšil, že jako kněz budu s lidmi. Oliva mi odpověděl: „Že jste tak upřímný, tak vás pošlu k nejlepšímu faráři v naší diecézi, do Žatce k panu kanovníkovi Stodůlkovi jako kaplana.“

Takže Žatec byla vaše první far-nost?

Ano, jako kaplan jsem tam byl 4 roky. Pan kanovník byl úžasný pastoralista a kazatel. Seděl pořád ve zpovědnici. Byl opravdový kněžský přítel a zároveň upřímně řekl, co je třeba dělat a čeho se varovat. Bohužel po dvou letech byl přeložen do Liberce. Hodně jsme si důvěřovali.

Ta doba byla asi těžká.

Ve většině kostelů, zvláště na venkově, bylo velmi málo lidí v kostele. Kněžím pak zůstávalo jen modlit se a dělat, co bylo povoleno. Ale zároveň to byla doba krásná. Byli

jsme sjednoceni, tvořili jsme kněžské společenství.

Dalším místem byly Lovosice?

Za Lovosice jsem děkoval Pánu, protože jsem tam přišel v srpnu 1967, těsně před pražským jarem. Učil jsem tam prakticky na všech školách, asi 100 dětí týdně. Už si to přesně nepamatuji. Gymnazisté chodili na faru.

A v Lovosicích jste měl i divadlo?

Během jednoho roku jsme vybudovali divadlo. Hráli jsme asi 12 her ročně a příležitostně akademie s mládeží. Divadlo vzniklo ze zrušeného bytu hospodyně, ze kterého jsem udělal jeviště. Děkanská kuchyň byla veliká, z té bylo hlediště. Neměli jsme šatnu, tak jsme probourali zeď do koupelny.

Ještě mám spoustu her, třeba Divo-tvorný klobouk. Čím méně to bylo nacvičené, tím to bylo nádhernější. Když jsme měli mikulášské tak tam bylo hodně děcek. Dodnes se divím, že mě i to okolí nezavřeli. Přitom tajemník tam byl třikrát a nařídil divadlo zbourat, což se mu vysvětlilo, že by mohla spadnout celá fara.

Jak komplikovali život církevní tajemníci?

Tenkrát byl krajským tajemníkem Dlabal. Naše těžkosti začaly již v Žatci. Když navštívil pana kanovníka, měl s ním velkou debatu a po jeho odchodu byl pan kanovník smutný. Ptal jsem se na důvod, a tak mi řekl, že mě Dlabal podezírá z nedovoleného shromažďování mládeže a že mu na to řekl, že by o tom něco musel vědět, protože dveře na faře otevírá jenom on. Nakonec to dopadlo tak, že si nás s panem kanovníkem zavolal ordinář Oliva a že mi hrozí zavření a že mě raději přeloží.

Jednou mě navštívil v Lovosicích krajský církevní tajemník Dlabal, čemuž jsem se podivil, protože mě neměl rád. Povídal, že prý by něco potřeboval. „Jestli byste nechtěl vzít funkci kancléře“. To mě ranilo, a tak jsem se zeptal, zda zemřel a zda si to přejí církevní představení. Řekl, že nezemřel, ale že se s ním už dál nedá počítat. A že představení si to přejí také. Odpověděl jsem mu, že přijímám funkci jedině z úst svých představených. Když mi to nařídí představení, budu o tom přemýšlet. Potom se nic nedělo a přišel zase znovu, jestli bych nepřijal

Na audienci u papeže Jana Pavla II

funkci spirituála. Znovu jsem se zeptal, kdo si to přeje. Řekl, že představení. Moje odpověď byla stejná.

Asi bylo těžké v té době se dobře rozhodovat.

Udělal jsem to tak, že jsem jel do Prahy za arcibiskupem Tomáškem. Ten mě přijal, protože jsme se znali. Byl jsem sekretářem liturgického komise a jezdil jsem často do Prahy na setkání komise.

Pustil rádio, aby nás neodposlouchávali, a já mu řekl, co jsem dostal za návrhy. On mi povídá: „Já vás zapřísahám, vezměte to. Než tam přijde někdo, koho mám vybraného. Vezměte to a já vám zaručuji, že do Vánoc budete ve své farnosti. Chci tam dostat P. Hermacha. Oni ho odmítají, hlavně Beneš“. Tomáškoví jsem řekl, že bych chtěl být opravdu do Vánoc ve své farnosti. Nakonec jsem tam nastoupil. Mě se to moc líbilo. Byly to pro mě exercicie. Každý den jsem se připravoval.

V té době jste se stal zpovědníkem v semináři?

Po období spirituála jsem se stal trvalým zpovědníkem bohoslovců. Každý pátek jsem vždy dojel, ať jsem byl kdekoliv. Zpovídalo ještě několik zpovědníků, např. P. Simonovský, P. Helikar. V době normalizace mě vykázali ze semináře. Děkanem fakulty byl Vymětal a ten se mě zeptal, proč nechodím zpovídat. Že si to ověřil na

ministerstvu, a pak mi řekl „promoveatur ut amoveatur“ (povýšen a tím odstraněn). Byl jsem přemístěn do Loun. Chtěl jsem ještě dodělat opravu kostela v Lovosicích, ale už to nešlo a děkuji Pánu Bohu za Louny. Když se člověk nikam necpe a plní to, co slíbil, je to pak požehnáním. Bylo mi řečeno, ať si nedělám iluze, že Lounsko se nedá předělat, že tam žádné zázraky neudělám.

A v Lounech vás zastihlo oslovení biskupem ke službě generálního vikáře?

To už jsem zpovídal v semináři. V květnu 1989 byl jmenován biskup

Koukl. Přišel jsem před zpovídáním jako vždy na oběd. V jídelně profesorské, tzv. Olympu, seděli ještě rektor Cikrle, vicerektor Koutný a nově jmenovaný biskup Koukl a že na mě čekají. Někdo z nich mě oslovil, jestli vím, že byl jmenován Koukl biskupem a že potřebuje generálního vikáře. Řekl jsem, že o tom vím a myslím, že je třeba někoho sehnat. Oni na to, že není třeba nikoho shánět, že už si vybral. Když jsem se ptal, kdo byl vybrán, tak mi odpověděl Koukl, že už si vybral, že chce mě. Já myslím, že mě raní mrtvice. Řekl jsem mu, že jsem v životě nedělal žádnou funkci. Zkoušel jsem potom Kouklovi navrhnout jiné kandidáty, ale pak mě naopak jmenoval kanovníkem, tuším v březnu a chtěl, abych co nejdříve přijal funkci. Já jsem chtěl ještě dokončit opravu kostela a podařilo se mi to prodloužit jen do srpna a potom jsem dostal na srozuměnou, že v červenci přijede do Loun vysvětit nově opravený kostel a tím že končím v Lounech. Slavnosti se zúčastnili spolu s biskupem členové kapituly, řada kněží z okolí. Při této příležitosti bylo řečeno, že tímto vysvěcením kostela končím působení v Lounech a že co nejdříve budu nastupovat v Litoměřicích jako generální vikář, což se stalo 22. srpna 1990.

Byl jste prvním polistopadovým generálním vikářem. Co vám to dalo a co vzalo? Jak to vidíte dnes?

Nic nevzalo, naopak mě to hodně obohatilo. Chyběl mi krásný lounský

Brněňští ministranti u sv. Tomáše

chrám, kterému jsem říkal konkatedrála, a krásné lounské společenství farníků, které se během 12 let vytvořilo. Sám styk s cizinou a poznávání života jinde, to je velká škola. Byl jsem vděčný za návštěvy Bavorska, Itálie, u sv. Otce. S ním jsme se potom setkali při jeho návštěvě v Praze a v Olomouci. Když jsme k němu přicházeli v Olomouci, tak mi říká: „Ale my jsme se už viděli.“ To si pamatuji dodnes. Měl úžasnou paměť. V kodexu o funkci generálního vikáře skoro nic není. Pouze pomáhá biskupovi. Biskup Koukl mě např. pověřil, abych se staral o pastorační asistenty, on se bude starat o jáhny. Pak samozřejmě otázky materiální, finance atd.

Jaké byly začátky?

Například vikariátní konference byla rušnější oproti dřívějšku, protože předtím tam bývali tajemníci a moc se nemohlo mluvit. Po listopadu 89 jsme mohli mluvit svobodně a byla bohatší náplň. Často to bývalo za účasti biskupa. Nejtěžším problémem byly personální otázky kvůli nedostatku kněží a odchodu řeholníků z diecéze, a potom to bylo téma chátrajících kostelů a nedostatku financí a vůbec koncepce pastorace. A potom samozřejmě bylo třeba tvořit poradní týmy biskupa, kněžskou radu, biskupské vikáře atd.

Zároveň bylo hodně důležité komunikovat s ostatními diecézemi, abychom nemuseli vymýšlet, co už mají jinde vymyšleno a abychom se uměli navzájem obohatit. Navrhl jsem tehdy, abychom se jako generální vikáři setkávali častěji, nejlépe několikrát

během roku, abychom mohli věci konzultovat. U nás vyvstala otázka pastoračních asistentů a ostatní řekli, že je to především záležitost litoměřické diecéze, ať něco připravíme. Oproti ostatním diecézím jsme měli specifika, která jinde nebyla: nebyly ani finance, ani duchovní.

Jaký jste měl plány s pastoračními asistenty pro pastorační?

Od začátku jsem chtěl, aby asistenti pomáhali s materiálními záležitostmi, aby tak ulehčili kněžím a umožnili jim duchovní práci. Někteří kněží byli také přestárlí a nemocní a tím víc potřebovali zbavit materiálních starostí. V některých farnostech se to podařilo a mohli tam nastoupit pastorační asistenti.

Udělal jsem mapu, která je ještě na konzistoři. Měl jsem v úmyslu týmovou práci. To všechno bylo v zárodcích. Chtěl jsem zařídit někde u nás střediskovou farnost, kde by bydleli kněží společně po vzoru moravského Fatymu.

A jak to vidíte dnes, po deseti letech od ukončení služby generálního vikáře?

V roce 1996 jsem se snažil dělat výhledy k roku 1997, protože se mi zhoršila nemoc. Doktor mi řekl, že bych toho měl nechat a léčit se. K 1. prosinci 1996 převzal funkci P. Karel Havelka.

Těžko je hodnotit toto období, rád bych připomněl s vděčností Bohu např. rozvoj charity, církevního školství a diecézního časopisu Zdislava.

Jak vypadá současný stav diecéze mohu těžko posoudit, protože nemoc mi nedovolí pohybovat se po diecézi. Po ukončení funkce generálního vikáře jsem mohl ještě jako biskupský vikář pro školství a prezident diecézní charity jezdit po diecézi. V začátcích byl prezident P. Kubíček a po něm jsem to převzal já. Jako biskupský vikář jsem mohl sledovat život církevního školství. Je dobré si připomenout, že se podařilo v našich severočeských

Společně s Mons. Červenkou

poměrech založit dvě církevní gymnázia (Bohosudov a Varnsdorf) a základní školy (Bohosudov, Jablonec).

Protože letos kapitula litoměřická slaví výročí, jeví se aktuálně otázka, jaká je dnes role kanovníků.

Dnes je jejich role hlavně při liturgických slavnostech. Kapitula je dnes spíš modlitební sbor biskupa. Máme se pravidelně scházet k modlitbě a bohoslužbě s biskupem. Zároveň je to jakási odměna za práci

Jak se změnila myšlenka tohoto společenství okolo biskupa dnes po koncilu?

Kanovníci byli před koncilem ministry biskupa, jeden měl školství, další ekonomiku, manželství na starosti atd.. Např. P. Opletal je penitenciář, já jsem děkan kapituly, toho jmenuje biskup, probošta volí kanovníci.

Potom by měl být kanovník scholastikus. Místo toho máme biskupského vikáře pro školství. To byli dříve školní inspektoři, kteří chodili do škol na vizitace na hodiny náboženství. Dneska u nás asi nechodí na vizitace náboženství nikdo.

Co byste řekl na závěr naší diecézi?

Aby se každý snažil dělat vše pro větší slávu Boží a pro spásu své duše a pro dobro této diecéze.

Na redakční radě Zdislavy vedle Mons. Helikara, zády P. Ant. Audy – dodnes člen redakčního kolektivu

Rynoltické pašije 2007

Nedaleko hradu Lemberk v Libereckém vikariátu je farnost Rynoltice. Kostel svaté Barbory byl v interiéru ještě do roku 1998 nevábnu stavbou a byl zaplněn dřevěným lešením, ale život tu pulzoval.

Tehdejší pan farář P. Josef Matura s paní Ludmilou Holčíkovou se dali do práce a začali shánět peníze. Na podzim roku 1999 litoměřický biskup Msgre. Josef Koukl kostel znovu slavnostně vysvětil a farnost dostala nádherně opravený vnitřek kostela s novým osvětlením, oltářem a dalším vybavením, a tak nic nebránilo tomu, aby se zde začaly konat pravidelné bohoslužby. Ale nakonec bylo vše jinak, v kostele se od té doby slouží nanejvýš třikrát do roka.

Oživlá farnost

Již v loňském roce se začali farníci dožadovat otevření kostela a bohoslužeb alespoň jednou za měsíc, a tak začali i sami přemýšlet, jak farnost, ale i okolí probudit a přitáhnout lidi do kostela, a to svým vlastním přičiněním. Vedle Rynoltic je jitravská farnost s opravenou farou, kde se věřící z několika farností – Jitavy, Rynoltic,

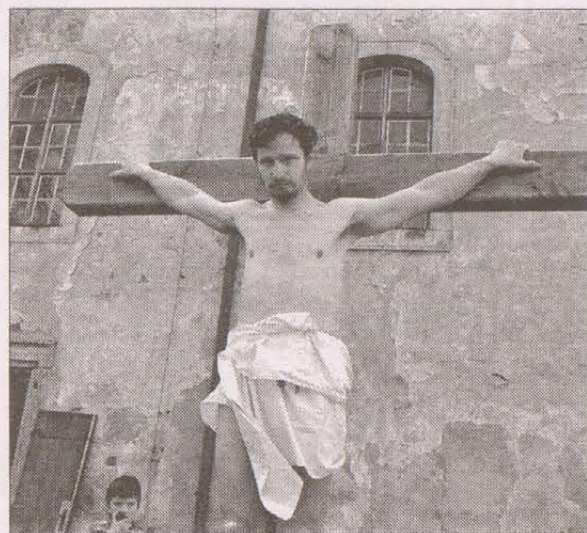

Zdislavy a Žibřidic – setkávají na svých pravidelných katechezích, ale i ve farním společenství. Krátce po loňských vánočních svátcích dostali nápad udělat v Rynoltickém kostele a na zahradě před ním hrané pašije. Lidé ze společenství byli pro, sehnaly se texty, a tak zbývalo sehnat jen

pár důležitých postav a mohlo se začít s přípravou. Těch pár důležitých postav na pašije se našlo. Bylo to františkánské společenství z Prahy, které si jezdí na prázdniny na Jitavskou faru odpocnout. Na faře se začalo zkoušet a šít kostýmy, vymýšlet kulisy a kříž, na kterém bude ukřižován Kristus.

Jeruzalém na zahradě

Týden před květnou nedělí se odehrála první velká zkouška. Náhle se začalo okolí kostela měnit. Vysoký modřín se stává místem Getsemanské zahrady, povalený pomníček místem bičování, poničená kaplička pod kostelem domem Pilátovým a soudním dvorcem, stromová alej cestou, na které bude možné setkat se s plačícími ženami, Pannou Marií nebo Veronikou. Než Kristus vystoupá na Golgotu, zdálky přicházející náhodný mladík se rázem stává Šimonem z Kyrény. Při pohledu na veliký dřevěný kříž si více uvědomujeme, co Kristus musel pro nás podstoupit a jak často ho na ten kříž znova a znova přibíjíme. Sakristie je pro naše pašije Božím hrobem, který je dnes již prázdný.

Pašije jsou tady

Na květnou neděli odpoledne se začali lidé scházet v kostele, herci byli na svých místech, a tak jsme se ve tři hodiny odpoledne v Rynoltickém kostele ocitli při poslední večeři Páně. Kristus umyl dvanácti apoštolům nohy, proměnil chléb ve své tělo a víno ve svou krev a poukázal na to, že jeden z dvanácti sedících u stolu ho zradí. Z kůru se rozezněly varhany a housle smutnou melodií. Když vyšel Ježíš z kostela do Getsemanské zahrady, netrvalo dlouho a apoštolé už spali. Jidáš nezklamal, přivedl vojáky a Krista přede všemi políbil. Ti se ho chopili a vedli k Pilátovi. Děvečka v davu poznala Petra, ale ten nám tvrdil, že Krista nezná. Až když kohout potřetí zakokrhal, vzpomněl si a utekl. Pilát jako politik dával Kristu najevo, jakou má moc, že se Kristu nic nestane, ale nakonec velkolepým gestem umytí rukou Krista poslal na smrt.

Když byl Kristus již ukřižován a říká své druhé slovo k ženě a učedníkovi, poznáváme, že naše hrané pašije jsou psány svatým evangelistou Janem, jak je máme možnost slyšet na Velký pátek. Jeden z vojáků přesně splní, co písmo říká, a probodne Kristův bok. Kristus je dán do hrobu, ale pro jistotu jsou u dveří našeho rynoltického hrobu dva vojáci, a tím naše hrané pašije končí.

Každý, kdo přišel, ale i herci si odnesli nejen krásný zážitek, ale snad i poznání svého místa a vztahu k Bohu.

Michal Oleksák

Pašije v Kadani

Čtvrtý ročník Pašijí pořádaný v neděli 1. dubna v Růžencové kapli v Kadani organizátory z Divadla Navenek byl hrán pro šedesát diváků. Letošní provedení mělo původně překvapit diváky modernizací a originalitou. Do příběhu přibyla britká postava Lucifera-Pokušitele šlehajícího velkým bičem. Tato černá postava měla být moderně oblečena, s cigaretou v ruce a měla doprovázet Krista na jeho poslední cestě. Tím by diváky přivedla k zamyšlení nad dnešním světem s jeho negacemi, které na člověka čekají: Od pokušení pohodlného konzumního života přes drogy, alkohol, nevěru, nelásku k lidem pramenící z nedostatku přirozené etiky i neznalosti Božského desatera.

Z modernizace hry sešlo. Přesto v podobenství osamělý Ježíš reprezentoval dnešní dobrodince, novodobé milosrdné Samaritány a církve, na které se někteří lidé dívají skrz prsty, hledající na nich nespravedlivé negace. I tehdy, před dvěma tisíci lety, byl do nedůvěry a mimo spravedlivost vržen před Piláta Pontského člověk - Ježíš, Vykupitel, který přišel, aby zvítězil nad smrtí dědičného hříchu, aby lidstvo navždy spasil k věčnému životu.

Divadelní pašije byly ukončeny nadšeným potleskem pro domácí a dva hostující herce z Chomutova a Loun.

Pavel Wolf, farnost Kadaň

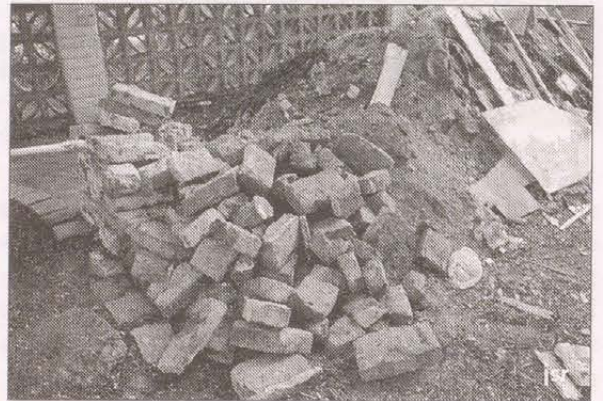
Je třeba podnikat

Vzájemnou lásku, která je schopna vytvořit krásné hodnoty, jsem poznala, až když jsem se více sblížila se svatou Zdislavou. Nevadí, že žila ve 13. století na hradě Lemberku, kam ji přivedl pan Havel jako mladou dívku. Zde dožrála k tomu, že ji dnes svět zná jako ochránkyni rodin a léčitelku nemocných.

Já jsem ji požádala o pomoc při opravě starého domu. Vždyť na hradě musela často sama nést různé starosti i těžkosti doby. Náhle mně připadala tak blízká, plná soucítění, jako by chtěla vstoupit do mého života a něžně sdělovat tajemství Boží lásky. Začala jsem mít starost o opravu domu, kde bydlím. V mém věku mám dvě možnosti: buď jít do domova důchodců, anebo opravit dům. V domově důchodců nebylo volno,

a tak jsem měla jistotu, že dům mám skutečně opravovat. Nechtělo se mně do těchto starostí a nevěděla jsem, kde začít. Nejjistější začátek všeho je u modlitby. Této své milé sestřičce Zdislavě jsem navrhla, že bychom se mohly spolu denně modlit Otčenáš k Boží oslavě, a ihned jsem to zkusila. Již dávno mě minula osmdesátka a snažím se být připravena, až Pán zavolá. Hmotné starosti s domem jsem úplně přenechala svaté Zdislavě. Jen ji prosím, aby mi starosti každého dne nějak naznačila a usnadňovala. Stavím se do role pozorovatele situace. To nemáte připravený materiál, když čekáte zedníka?" ptá se jeden známý. Zedník to odřekl, prý to bourání rohu domu je nebezpečné, mohla by se narušit střecha. Ve stavebninách se ptali, kdo mi odveze koupený materiál. Oni mají jen velké auto, a „to by tam k vám neprojelo, sežeňte si multikáru“. Stojím na silnici a vyhlížím nějakou multikáru, ale nic se neděje. „To je jen zkouška,“ myslím si a Zdislava mě uklidňuje: „Tento den se již o nic nestarej!“ Druhého dne nastalo překvapení. K sousedům na zahradu vjelo veliké auto stavebního materiálu a zedníci začali jejich dům mocně opravovat.

Bylo veliké horko a já měla svátek a narozeniny. Vyráběla jsem větší množství obložených chlebiček, kdyby snad přišel někdo ze známých. Nikdo nepřišel, a tak jsem vše i s pivem nabídla zedníkům k svačině. Podivili se tomu a ptali se, kdo bude opravovat u mně. Hned nabídli, že jejich vedoucí by mi mohl materiál prodat, že by jej zítra přivezli s ostatním materiálem, který sem ještě poveze. A tak jsem měla druhého dne vše potřebné na své

zahradě. Zedník měl výčitky svědomí, že mi odřekl práci, omluvil se a přišel, když se ode mně dozvěděl, že stejně to má všechno na starosti svatá Zdislava, že se nemusí ničeho bát. Jeden den přišel zedník a nepřišel přidavač. Druhý den to bylo obrácené a nemohlo se začít. Zase zkouška, myslím si. To aby vyrostla moje důvěra. A bylo to tak. Najednou všechno šlo „samo“, věci jakoby odlehčené od tíhy, kterou kdysi lidstvo přijalo s dědičným hříchem. Svou míchačku přislíbil lékař při cestě z kostela a hned se někdo nabídl, že pomůže s odvozem.

Bylo třeba očistit starší cihly. Začala jsem sama, ale dělala jsem to jen dvě hodiny. Na zdejší jilemnickém gymnáziu se v ten čas maturovalo a studenti a studentky přišli ve svátečním oblečení, které jsem jim vyměnila za pracovní, a začali čistit cihly i další práce kolem. Přišli i ti, co se v pátek navečer vracejí z vysokých škol, a vše se v pohodové náladě i s občerstvením dokončovalo.

Svatí jsou přátelé Boží, proto nás milují a jsou stále ochotni nám pomáhat, a to nejen ve věcech zednických. Dobře vědí, že Bůh je stálým středem všeho dění a my si to také občas uvědomujeme.

Antonie Hofmanová

Oslavte s námi 100. výročí beatifikace Paní Zdislavy

Jablonné v Podještědí – poutní sezóna 2007 Sté výročí blahořečení Paní Zdislavy

1.5. Út 9.30	Zahájení poutní sezóny, historický průvod městem a žehnání Zdislavina pramene celebuje P. Benedikt Mohelník, OP.	4.8. So 9.30	Slavnost posvěcení chrámu Mše svatá v bazilice
26.5. So 6.00 8.00 9.30 11.00 14.00 15.00 16.00	Hlavní pouť ke sv. Zdislavě Mše svatá u oltáře Paní Zdislavy Mše svatá v bazilice Pouť litoměřické diecéze a charity, celebuje Mons. Pavel Posád Hlavní poutní bohoslužba, celebuje Mons. Dominik Duha, OP. Po mši svaté otevření a požehnání centra svaté Zdislavy Pouť dominikánské rodiny, celebuje P. Benedikt Mohelník, OP. Svátostné požehnání, rozloučení s poutníky Koncert před bazilikou – Miloš Bok	8.8. St 18.00	Slavnost svatého Dominika Mše svatá s bratry františkány
27.5. Ne 9.30 11.00 18.00	Slavnost seslání Ducha svatého Mše svatá v bazilice Mše svatá v bazilice Poutní mše svatá v zámecké kapli na Lemberku, celebuje Mons. Karel Havelka	12.8. Ne 9.30 11.00	Pouť ke cti sv. Vavřince, jáhna a mučedníka Mše svatá v bazilice Mše svatá v bazilice
30.5. St 18.00 12.00-18.00	Slavnost svaté Zdislavy; adorační den farnosti Jablonné v Podještědí Mše svatá v bazilice Výstav Nejsvatější svátosti	18.8. So 9.30 11.00	Pouť řeckokatolíků Mše svatá v bazilice Poutní mše svatá
24.6. Ne 9.30 11.00	Povýšení kostela na baziliku minor Mše svatá v bazilice Mše svatá v bazilice	25.8. So 9.30 11.00 14.00	Sté výročí beatifikace Paní Zdislavy, výročí úmrtí otce Jindřicha Gajzlera, OP. Mše svatá v bazilice Hlavní poutní bohoslužba, celebuje Henryk kard. Gulbinowicz. Po mši svaté posvěcení bust papežů sv. Pia X. a Jana Pavla II. Pobožnost k Paní Zdislavě s obnovou manželských slibů – vede P. Petr Piřha
21.7. So 9.30 11.00	Pouť nemocných Mše svatá v bazilice Pouť nemocných, celebuje Mons. Dominik Duka, OP.	15.9. So 17.30	1. výročí vztyčení Kříže Smíření na Oybině Oybin – zřícenina celestýnského kláštera (česko-německá mše s průvodem), celebuje Mons. Dominik Duka, OP.
		28.9. Pá 9.30 11.00	Slavnost svatého Václava Mše svatá v bazilice Mše svatá v bazilice
		7.10. Ne 9.30 11.00	Slavnost Panny Marie Růžencové Mše svatá v bazilice Mše svatá v bazilice, zakončení poutní sezóny

Klášterní 33; 471 25 Jablonné v Podještědí, telefon: 487 762 105, e-mail: farnostjvp@volny.cz
V programu může dojít ke změnám, program bude stále aktualizován

Nakladatelství Paulínky

Bernard Ugeux

Hledání vnitřního pramene

Je možné do křesťanství včlenit přínos velkých východních mystických tradic a přitom jej nenarušit? Jak účinně spojit cestu svatosti a cestu lidského růstu? Tato kniha je příležitostí objevit ve vlastním nitru prostor svobody, získat odstup od starostí, které každý den zavalují lidské srdce, a nechat v něm vytrysknout proud svěží vody. Je určena křesťanům, ale i všem hledajícím lidem.

Autor je profesor antropologie a teologie v Toulouse. Věnuje se také duchovnímu doprovázení a vede kurzy spirituality. Brož., 192 str., cena 192 Kč.

Růženec

Vezměte znovu s důvěrou do rukou růženec a objevte ho v novém světle Písma svatého v harmonii s liturgií a v kontextu každodenního života. Jan Pavel II. (RVM, 43)

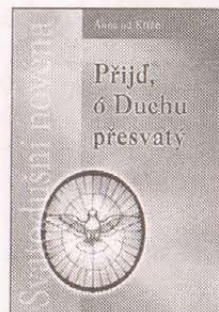
Brož., 32 str., 32 Kč. (Lze objednat i s vloženým desátkem – 52 Kč). Edice Do kapsy

Přijď, ó Duchu přesvatý

Svatodušní nověna

Nověna inspirovaná sekvencí „Přijď, ó Duchu přesvatý“. Úryvek zmiňované sekvence se stává jakýmsi mottem každého dne. Po něm následují vybraná čtení z Písma, podněty k zamyšlení a závěrečná modlitba.

Brož., 36 str., 32 Kč. Edice Do kapsy

S láskou

Určeno pro zamilované, snoubence, novomanžele i manžele jakéhokoliv věku. Obsahuje jednotlivé modlitby, úryvky z učení církve a další zamyšlení, které připomínají, že láska je darem dvou osob sobě navzájem a zároveň je darem Božím. Kniha je vhodná i jako dárek.

Brož., 32 str., 30 Kč. Edice Do kapsy

Moje evangelium

Abychom měli rádi Ježíše

Celý Ježíšův život, tak jak ho zachycují evangelia, je převyprávěn do srozumitelného jazyka dětí. Příběh doprovázejí barevné ilustrace. Každý úryvek doplňují malá vysvětlení a aktualizace do dnešních dnů. Kniha vede děti k lepšímu poznání Ježíše a zve je, aby se i ony staly Ježíšovými přáteli a apoštoly dneška. Je vhodná pro děti, rodiče, prarodiče, učitele a katechety.

Váz., s bohatými barevnými ilustracemi, 128 str., 215 Kč.

Cherubínek

Orelská hudební, literární a výtvarná soutěž – Semily 2007

V sobotu dne 14. dubna 2007 se konala už čtvrtá v pořadí soutěž jmenovaných disciplín na semilské katolické faře.

V hudebním vystoupení se letos zúčastnilo 10 účinkujících všech věkových kategorií, kteří vystoupili ve hře na kazoo, flétnu nebo klávesy a také ve zpěvu křesťanských písní. Účastníci vystoupili také ve třech kolektivech. V tříčlenné porotě zasedal i vzácný host, profesor kompozice z pražské konzervatoře, pan Stanislav Jelínek. Mile nás překvapil jediný literární příspěvek Jaroslava Tichého. Předem byly oceněny vystavené výtvarné práce dětí s velikonoční křesťanskou tematikou, dva výkresy poprvé z Tanvaldu.

Ve výtvarné části soutěže Cherubínek soutěžilo více než 20 výkresů, které zobrazovali většinou výjevy z utrpení a vzkříšení Pána Ježíše a také další velikonoční témata.

Nejpočetněji zastoupenou kategorií byli předškolní děti, kde se hodnotily zvláště chlapci a děvčata, z nichž první místa obsadili Lukáš Kousal a Andrea Šindelářová. V kategorii 1-3 třída byl nejúspěšnější David Tichý. Další obsazené kategorie byly ještě 4-6 třída, 7-9 třída i kategorie nad patnáct let. Hodnocení prováděla zdejší výtvarnice paní Fabiánová.

Všechny děti, co se zúčastnily, si odnesly pěkné ceny: hračky, knížky, deníčky, výtvarné potřeby apod. Kategorii literárních prací vyhrál šestnáctiletý Jaroslav Tichý, který v tomto směru úspěšně reprezentuje Semilskou jednotu třeba při soutěži v Praze. Výkresy byly během soutěže na nástěnkách a nejlepší literární výkon zde všem sám autor přečetl. Ohodnocen byl i taneční výkon nejmladšího účastníka Vašíka Svobody z Benešova u Semil, kterému je něco přes 1 rok.

P. Pavel Ajchler a Bohdana Tichá

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Petrská 9, 110 00 PRAHA 1 tel./fax 222 311 206-224 818 757

e-mail: objednavky@paulinky.cz

Navštivte naše 24 hodin on-line knihkupectví na: www.paulinky.cz

V našem knihkupectví i v knihkupectví on-line můžete podpořit Celostátní setkání mládeže zakoupením dílků „mozaiky pro Tábor“ a pomoci tak složit velkou mozaiku, která symbolizuje setkání mladých, ale také jednotu celé církve.

Pozvání na mcelskou pouť

Každoroční pouť do Mcel se koná dne 7. července 2007. Mše svatá je od 10.00 hodin ve farním kostele sv. Václava. Příjezd jako obvykle veřejnou dopravou do Nymburka a společný odjezd do Mcel autobusem v 9.00 hodin od hlavního vlakového nádraží v Nymburku.

OREL ZVE VŠECHNY ZÁJEMCE

Výlet do Szklarské Poreby 23.6.2007: Od Turnova a Jičína 9.25 příjezd autobusem do Szklarské Poreby Górné, setkání s místními, výlet k vodopádu, 14.10 odjezd zpět. Přihlášky: D.p. Mgr. Pavel Ajchler, Wolkerova 378, 468 41 Tanvald, 483 394 843, 603 483 513, pavelaj@centrum.cz. Plné proposice jsou i na <http://web.quick.cz/orel.zupa.sv.zdislavy>.

Střelecká soutěž (vzduchovka) 30.6.2007 v Přepěřích u Turnova (římskokatolická fara) od 9.00. Přihlášky netřeba, do 15 let věku. Kontakt na pořadatele: Jan Mrázek, Kosmonautů 1326, 511 01 Turnov, mobil 777 961 118.

Cykloturistická výprava Beroun–Dobříš 30. 6. 2007. V 10.00 start v Berouně před nádražím. Délka trasy asi 30 km. Kontakt na pořadatele: tel. 312 247 910, e-mail standa.vejvar@volny.cz.

Soutěž ve fotbalových dovednostech

Koná se 19. 5. 2007 na školním hřišti Gymnázia Semily: presence 9.30–10.30 hod. Startovné dobrovolné. Informace: Bohdana Tichá, Husova 80, 513 01 Semily, tel. 739 911 157. Soutěž není určena pro mistry světa, jako spíš pro normální děti i dospěléjší.

FATYM Vranov nad Dyjí
srdečně zve
na

II. CYKLOPOUŤ

z Vranova n/D do Jeníkova u Duchcova
k Panně Marii – Matce Důvěry

Start cyklopoutě:

neděle 24. 6. 07 od kostela
ve Vranově nad Dyjí v 17.00

1. nocleh v neděli v Nové Říši
2. nocleh v pondělí na Sázavě
3. nocleh v úterý v Brozanech

Nocuje se pod střechem ve vlastním spacáku na vlastní karimatce.

Denní trasa kolem 80 km. Zavazadla poveze doprovodné vozidlo. Po dojezdu do Jeníkova ve středu v odpoledních hodinách bude slavena mše svatá a následuje zakončení cyklopouti v jeníkovském chrámu.

Přihlásit se můžete na faře ve Vranově n/D na čísle 515 296 384 nebo 731 402 737 nebo e-mailem na vranov@fatym.su.cz a to nejpozději 10 dnů předem.

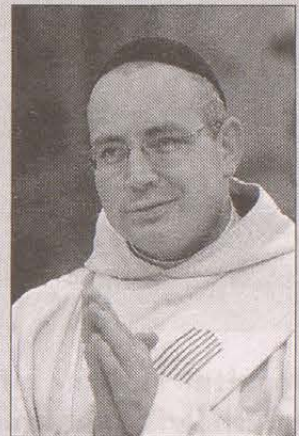
P. M. Charbel Alfred Josef Schubert O.Cist.

přijme kněžské svěcení

z rukou emeritního
biskupa litoměřického
Mons. ThDr. Josefa Kouk-
la na svatodušní pondělí
28. května 2007

v 10.00 hodin v opatském
kostele Nanebevzetí
Panny Marie v Oseku

Primici slaví v neděli
Nejsvětější Trojice
3. června 2007 v 10.00
hodin v témže kostele.

Akademické Týdny

Nové Město nad Metují
28.7. - 10.8. 2007

čtrnáctidenní program
přednášek, besed a kultury
v krásném přírodním areálu
uprostřed zalesněných strání

Zajištěno: ubytování, stravování, hlídání
dětí, odvoz, prodej knih,
občerstvení a veškerého
nahraného programu ze 3.-17.
ročníku AT (přes 600 titulů)

Cena na den: cca 185 – 415,- Kč včetně
programu a stravy 3x denně.

O podrobné informace si pište na:

Akademické týdny, Nádražní 219
549 01 Nové Město nad Metují,
tel.: 491 472 182, 777 194 750, ... 760

www.akademicketydny.info

JE MOŽNÉ PŘIJET NA
JAKOUKOLIV ČÁST PROGRAMU

Národní fórum mládeže

Celostátní setkání mládeže není jen masa mladých lidí shromážděných na jednom místě. Je to i spousta aktivit a projektů, kterých se mladí účastní. Prvním z nich je Národní fórum mládeže, které vždy předchází vlastnímu setkání. Jde o diskuzní setkání zástupců mladých z diecézí, hnutí či řeholí s biskupy. Mladí ve skupinkách probírají různá témata týkající se církve i jich samotných, mají možnost rozmlouvat s biskupy či si vzájemně sdělovat myšlenky a názory na život v církvi. Nedílnou součástí je i otázka dobrovolné služby mládeže.

Letošnímu Národnímu fóru předcházelo Mezinárodní fórum mládeže pořádané Papežskou radou pro laiky, které se konalo 27. 3.-1. 4. v Římě. Diskuzí a svědectví o Kristu ve světě práce se účastnila i Česká republika v zastoupení Lucie Koutové a Tomáše Mahela.

Naše české, v pořadí již třetí Národní fórum, proběhne 10.-13. května v Táboře. Jeho základním tématem je Solidarita v životě farnosti, podtématem pak Ekumenismus a evangelizace. Přednášek biskupů Karla Herbst a Václava

Malého na aktuální problematiku se zúčastní kolem 100 zástupců ve věku 18-30 let, kteří byli osloveni svými Diecézními centry pro mládež a kteří se

aktivně zapojují do práce s mládeží. Odhadovaný počet zahrnuje také pozorovatele z řad pracovníků DCM, kněží, řeholníků či řádových sester, pro které jsou názory mladých důležité.

Účastníci setkání by si měli odnést odpovědi na otázky týkající se života ve vnitřním společenství církve, ve farnosti i náměty k pastorační práci v děkanátě/vikariátě či v diecézi. Jednotlivé příspěvky spolu se závěry z fóra budou důležitými podklady také pro biskupy, Sekci pro mládež i další pastorační pracovníky zabývající se prací s mládeží.

Jana Horáčková, foto archiv

LORETA
RUMBURK
1707 - 2007

Římskokatolická farnost-děkanství Rumburk
a Základní umělecká škola Rumburk vás zvou na

Loretánskou noc

pátek 11. 5. 2007 od 20.00 do 24.00 hod.
loretánská kaple s ambity v Rumburku

Skupina La Villanella z Liberce,
ukázky historických tanců

Koncert Jany Věbrové,
písničkářky z větrného mlýna

Vernisáž výstavy Pohledy
do minulosti nejsevernějších Čech

Loretánská noc v Rumburku

Ojedinelá akce Loretánská noc se uskuteční v pátek 11. 5. 2007 v Rumburku. Barokní architektonický skvost z počátku 18. století bude tento den přístupný v neobvyklou dobu mezi 20. a 24. hodinou. Při příležitosti oslav 300. výročí vysvěcení zdejší loretánské kaple akci pořádá Římskokatolická farnost-děkanství Rumburk a Základní umělecká škola Rumburk.

Netradiční podvečerní a noční komentované prohlídky loretánské kaple a ambity doplní ukázky historických tanců skupiny La Villanella z Liberce. Předvedeny budou např. renesanční a barokní tance v maskách a s loučemi. Představí se pěvecké trio a kytarový a dechový soubor ZUŠ Rumburk. „Budou se číst i pověsti a pohádky ze Šluknovska z knihy Igora Heinze „Dobrou noc, Pumpote“. Jedna z nich byla dokonce sepsána speciálně pro tuto příležitost, v premiéře zazní pověst věnovaná Černé Madoně z rumburské loretánské kaple. Pro děti i dospělé bude připravena výtvarná dílna s možností vytvořit si vlastní grafický list a keramické ozdoby. Městská knihovna Rumburk vyhlásí výsledky literární a výtvarné soutěže Historie mého kraje,“ uvedl páter Jozef Kujan. Kruh přátel muzea Varnsdorf bude prezentovat vydanou regionální literaturu. Po 23. hodině začne vystoupení Jany Věbrové, varnsdorfské písničkářky a harmonikářky. Opožděnou vernisáží bude zahájena výstava Pohledy do minulosti nejsevernějších Čech, která bude v ambitech lorety k vidění až do 22. 6. 2007. K dostání bude i nově vydaná stejnojmenná kniha. Pro zájemce bude připravena přednáška a promítání diapositivů o výrobě vitráží. Po celou dobu konání akce je zajištěno občerstvení. Při příležitosti Loretánské noci si mohou zájemci prohlédnout novou výstavu v rumburském muzeu „Loreta v proměnách času“. V pátek 11. 5. 2007 bude výjimečně zpřístupněna až do 20.00 hod.

Akce se pořádá v rámci Festivalu muzejních nocí 2007, který připravuje Asociace muzeí a galerií s finanční podporou Ministerstva kultury ČR. Loretánskou noc v Rumburku finančně podpořila firma UNILES.

Klára Mrštíková

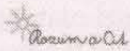

Nahlédnutí do pěstounských rodin očima
fotografa **Jana Voběrka**

CESTY SRDCE...

aneb, když rodina vzniká jinak

1. výročí zabavení činnosti
Poradny pro náhradní rodinnou péči
občanského sdružení **CENTRUM PRO RODINU**

Zveme Vás na výstavu **Nadačního fondu Rozum a Cit do Galerie hotelu Salva Guarda** (1. patro), Mírové náměstí v Litoměřicích

Vernisáž proběhne 9.5. 2007 od 17:00 za účasti patronky Nadačního fondu Rozum a Cit - herečky Nadi Konvalkové, fotografů Jindřicha Štrejta a Jana Voběrka a moderátorky Hanky Švejnohové

Výstava potrvá od 9.5. do 31.5. 2007

MINISTRANTSKÝ DEN 2. ČERVNA 2007 TEPLICE

Program:

- 9.30 zahájení na Zámeckém náměstí, registrace účastníků
10.00 mše svatá v děkanském kostele
10.45 soutěžní dopoledne s tématem :
Po stopách Českých světců a světic
13.00 oběd na farní zahradě, vyhodnocení soutěží
14.15 odpolední program - překvapení
16.00 zakončení dne

S sebou: sportovní obuv a oblečení, ministrantské oblečení, 10 Kč startovného, svačinku, pití a hlavně dobrou náladu.

Kontakt na pořadatele:

P. Mgr. Stanislav Jonásek SDB: ŘmK děkanský úřad, Zámecké nám. 71/9, 415 01 Teplice; tel: 417 531 041 či 605 246 846; e-mail: fara.teplice@cbox.cz

Oratorium Svatá Zdislava od Miloše Boka požehnají před provedením Missy solemnis dominikáni

Při příležitosti 100. výročí blahořečení svaté Zdislavy pořádá 26. května 2007 Krajský úřad Libereckého kraje, Město Jablonné v Podještědí, Řád bratří kazatelů-dominikánů a Umělecké sdružení Elgar slavnostní koncert chrámové hudby, na němž zazní díla hudebního skladatele, dirigenta a varhaníka Miloše Boka (1968).

Na otevřeném prostranství před bazilikou sv. Vavřince a sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí zazní za účasti více než 150 účinkujících Missa solemnis a „Nekonečná sláva Boha Otce“ a „Epilog“ z oratoria Svatá Zdislava.

Ještě před tím však proběhne slavnostní požehnání nového CD oratoria Svatá Zdislava, na němž se Miloš Bok představí nejen jako autor duchovní hudby, ale také jako virtuozní klavírista, který ještě před tím, než nastoupil dráhu chrámového skladatele a dirigenta, směřoval na konzervatoři k sólové kariéře. Vydaná klavírní verze oratoria Svatá Zdislava se symbolicky představí poprvé

právě v Jablonném. Nahrávka dvojkompektu bude nepochybně nejen velkým zážitkem pro milovníky klavírní tvorby, ale dlouho očekávaným představením tohoto mohutného díla v jeho celistvosti, byť zatím bez potřeb-

ného symfonicko-vokálního aparátu.

Miloš Bok působil mezi roky 1990-2000 v Jablonném jako poutní varhaník. K příležitosti svatořečení Svaté Zdislavy zkomponoval na objednávku dominikánského řádu a P. Jindřicha Geislera OP (se kterým ho pojil úzký profesní, ale především lidský vztah) oratorium, jež dosud pro svoji náročnost a monumentalitu nebylo vcelku provedeno, ale z něhož právě některé části zazní na tomto koncertě.

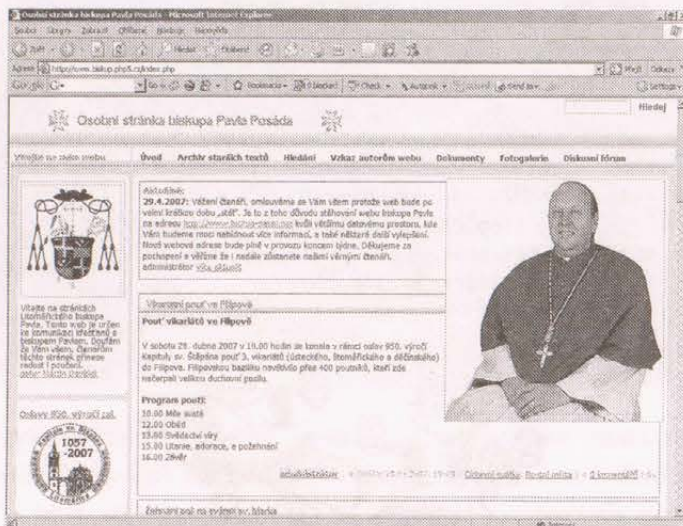
Na koncertě, který se uskuteční 26. května 2007 od 16 hodin se představí: Pavla Zobalová - soprán, Tereza Roglová - alt, Miloslav Pelikán - tenor, Pavel Vančura - bas, Karlovarský pěvecký sbor, Pěvecký sbor Fontána - Mariánské Lázně a orchestr Českí symfoničtí sólisté za řízení autora.

-elg-

Další informace naleznete na stránkách:
www.elgar.cz a www.bok.cz

Osobní stránky otce biskupa Pavla Posáda

<http://www.biskup.php5.cz/index.php>

jsou již v provozu. Těšíme se na vaši návštěvu.

11. pouť a XXIII. koncert Na Poušti

Srdečně zveme na svatojanskou pouť v sobotu 19. května 2007 na kopci nad Železným Brodem.

Pouť začneme jako vždy v 11 hodin bohoslužbou v kostelíčku sv. Jana Nepomuckého Na Poušti. Zazní „Missa brevis in F“ Valentina Rathgebera (1682–1750).

Poušť není nehostinná, naopak. Po bohoslužbě bude pro poutníky připraveno všeliké občerstvování až do vyčerpání zásob nebo poutníků. Nabídka rukodělných drobností od farníků, dětí a sponzorů určitě nenechá nikoho netečným. Nedílnou součástí pouti bude v prostorách kostelíčku výstava obrazů MgA. Tomáše Plesla. Ve 13.15 divadelní představení pro děti. Ve 14.30 hodin XXIII. benefiční koncert – Suita for flute and jazz piano trio od Claude Bollinga.

U kostelíčku představí své umění i skauti a připraví atrakce a hry pro každého, kdo se cítí mladý.

Veškerý výnos z pouti bude opět investován do obnovy této krásné barokní stavby nad Železným Brodem.

3. vikariátní pouť libereckého a turnovského vikariátu

5. května 2007 Hejnice

Tato pouť k oslavě 950. výročí založení Kapituly sv. Štěpána je spojena s Mezinárodní poutí smíření, kam jsou zároveň pozváni poutníci z Německa a Polska.

Pouť začíná v 9.30 modlitbou růžence v mezinárodním obsazení a pokračuje v 10 hodin pontifikální mší svatou, které bude předsedat litoměřický biskup Mons. Pavel Posád.

Pro tuto pouť byly vybrány liturgické texty ze Sbírkky mší o Panně Marii. Liturgie byla svěřena R.D. Vítu Audymu, hudba pak panu Eliášovi a libereckému chrámovému sboru.

Po mši svaté je připraven pro poutníky guláš a po 13. hodině pak bohatý program, který začne v bazilice. R. D. Radek Vašinek se bude věnovat dětem a malým poutníkům, pro které připravuje program. R. D. Pavol Poláček mládeži a rytmické hudbě a R. D. Vladimír Novák nabízí zdatnějším zájemcům krátkou pouť na Ořešník s duchovním programem. Mezitím bude v bazilice přednáška o smyslu pouti a Svatoštěpánské kapitule a také duchovní program.

Zakončení pouti bude o 16. hodině adorací a svátostným požehnáním.

O detailech jednotlivých programů není třeba se rozepisovat, lépe je pozvat poutníky, aby si nenechali ujít připravovanou překvapení.

Setkání českolipského a mladoboleslavského vikariátu

Při příležitosti oslav 950 let Litoměřické kapituly Česká Lípa – Bazilika Všechny svatých a KD Crystal, 19. květen 2007

Program:

- 09.30 **Bazilika:** možnost přijetí svátosti smíření
- 10.00 Společné slavení Eucharistie spolu s otcem biskupem a kanovníky
- 12.00 **KD Crystal:** oběd pro všechny účastníky poutě
- 13.00 Z historie kapituly a prezentace vikariátů
- 15.00 **Bazilika:** Litanie k Duchu sv.
- 15.30 adorace a závěrečné požehnání

Možnost parkování: Městský stadion vedle KD, vjezd z parkoviště před KD Crystal.

Proglas je možné v litoměřické diecézi naladit na frekvenci 97,9 FM z Ještedu. Vysílání rádia můžete najít také v nabídce kabelových společností po celém území naší vlasti, naladit prostřednictvím internetu nebo skrze satelit.

V květnu Radio Proglas opět po roce vysílá mariánské „májové“ pobožnosti, a to vždy ve čtvrtek v 17.45. Tyto pobožnosti a následné mše svaté přenáší z kostela sv. Augustina v Brně.

Každé úterý ve 22.00 nabízí Proglas cyklus **Světla Evropy** o významných duchovních a historických osobnostech Evropy. V květnu si nenechte ujít tyto části: Misie mezi dělníky (1. 5.), Marta Robinová (8. 5.), Robert Schuman (15. 5.), Král Baudouin a profesor Lejeune, ochránci nenarozeného života (22. 5.) a Nové komunity, o 2. vatikánském koncilu a o jaru církve (29. 5.)

První květnové vysílání cyklu **Křesťan a svět** nese název Panna Maria, která nevede ke Kristu, není ta pravá. Spolu s P. Vojtěchem Kodetem, představeným Karmelitánů, se můžete zamyslet nad posláním Panny Marie v dějinách spásy i v životě křesťanů. Začátek je v neděli 6. května v 17 hodin nebo následující čtvrtek ve 22.30.

Každou neděli v 10.30 vysílá Proglas výklad **Katechismu katolické církve** s olomouckými dominikány. Témata květnových vydání jsou přikázání desatera: Nevezmeš jméno Boží nadarmo (6. 5.), Pomni, abys den sváteční světil (13. 5.), Cti otce svého i matku svou (20. 5.) a Nezapomeneš (27. 5.).

V sobotu 5. května v magazínu **Na sobotní frekvenci Proglasu** si na téma: Kde leží hranice křesťanovy tolerance? bude povídat Vlastimil Kolegar s Pavlem Steigrem, pracovníkem misijní organizace HCJB (Hlas Církve Ježíše Blahověčící) a vydavatelem časopisu Zápas o duši. Pořad začíná v 8 hodin.

Především dětem je určen týdeník **Barvínek**. Májová témata jsou pestrá: Hokej, to je hra. Pořad věnovaný probíhajícímu mistrovství světa v hokeji (1. 5.), Nový Zéland; rozhovor s novozélandskou občankou Gabrielou Slezákovou (8. 5.), Telefonické riskování (15. 5.), Magazín Barvíneku (22. 5.) a Reportáž z 15. narozenin Cyrilometodějské školy v Brně (29. 5.). Pořad si naladíte v úterý v 16.00 nebo v sobotu v 9.30.

O tom, co všechno obnáší pěstounská péče, do **Kafemlýnku** přijde popovídat Dagmara Zezulová, která s ní má bohaté zkušenosti. Na úterý 22. května připravuje Adriana Růžičková. Poslouchejte od 9.30.

Literární večery v Ústí nad Labem – zábava nejen pro intelektuály, rozhovor s Irmou Krylovou. Vysílat se bude ve středu 23.5. od 22.00 hod a repríza v pondělí 28.5. od 16:00 hod.

V hudebním pořadu **Oktáva** Proglas nabídne například: Rozhovor s Jiřím Jahodou, houslistou a organizátorem cyklu abonentních koncertů ve Vyškově na Moravě (4. 5.), Pozvánku na mezinárodní hudební festival Pražské jaro (11. 5.) a další. Oktávu najdete ve vysílání Proglasu každý pátek v 16.55.

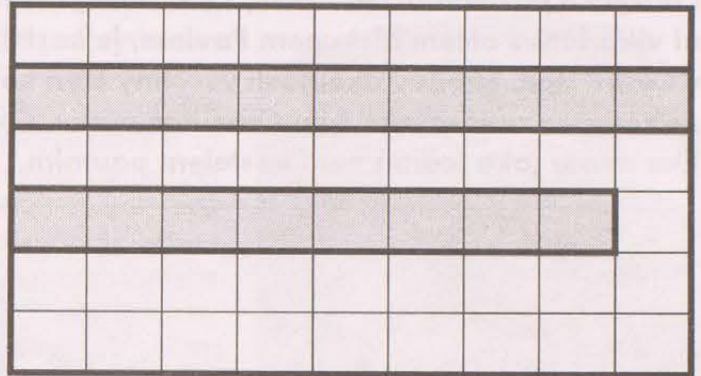
Olomoucké studio **Radim** připravuje na květen pestrou paletu témat: Komediant od Pána Boha aneb s Víťou Marčíkem o jeho životě a vztahu k Bohu skrze divadlo (2. 5.), Pozvánka na Festival duchovní hudby v Šumperku (16. 5.) nebo Rozhovor s Václavem Kepřem, ředitelem arcidiecézní charity Olomouc (30. 5.). Začátky pořadů jsou vždy v deset večer.

Tak trochu jiná hudba, to je téma prvního květnového vydání pořadu **Slyšte, lidé!** Miniprofilů zástupců světové alternativní scény (Tuxedomoon, Rova, Metamorphosis, One Shot, Stereolab a další) si můžete poslechnout v sobotu 5. května v 19.15 nebo následující úterý v 16.55.

V rámci hudebního deníku **Jak se vám líbí** se konají živé koncerty ze studia Proglasu. V květnu to například budou: **Jana Šteflíčková & Kůň** (folkrock/šansony/akustický jazz, 2. 5.), **Chat botté** (country, 23. 5.). Začátky jsou vždy v 19.15.

Křížovka

1 2 3 4 5 6 7 8 9

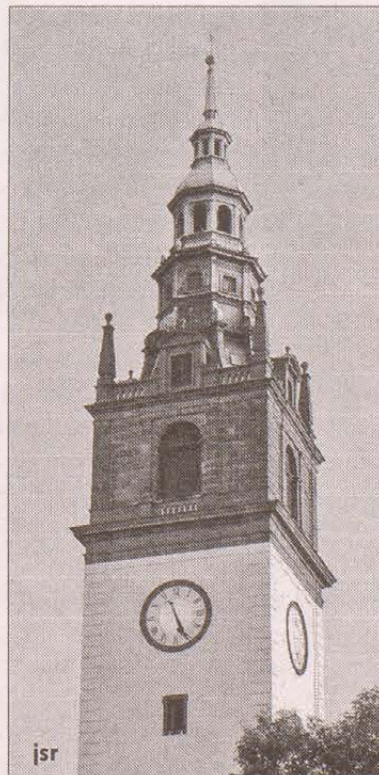
1. OSÍŘET	6. MALÁ ÁJA
2. PLOUTVONOŽCI	7. ZÁKLADY
3. SPRÁVCE RANČE	8. „PANGEJT“
4. DEN V TÝDNU	9. BIBLÍ
5. OHAVIT (krátce)	

NÁPOVĚDA: Lvouni, Ajinka, Písmem, pilíře;
Tajenka: patron Jiříkova, Jiřetína a dalších obcí...

autor: Jana Jermilová

Test: Panna Maria

- Jak se jmenoval snoubenec Panny Marie?**
a) Josef b) František c) Juda
- Ve kterém městě žila Panna Maria?**
a) Jeruzalém b) Nazaret c) Jericho
- Kde Panna Maria požádala Ježíše, aby udělal první zázrak?**
a) v Naimu b) v domě představeného synagogy Jaira
c) na svatbě v Káně Galilejské
- Komu Ježíš svěřil svou Matku, když umíral na kříži?**
a) svatému Josefovi b) apoštolu Janovi c) apoštolu Petrovi

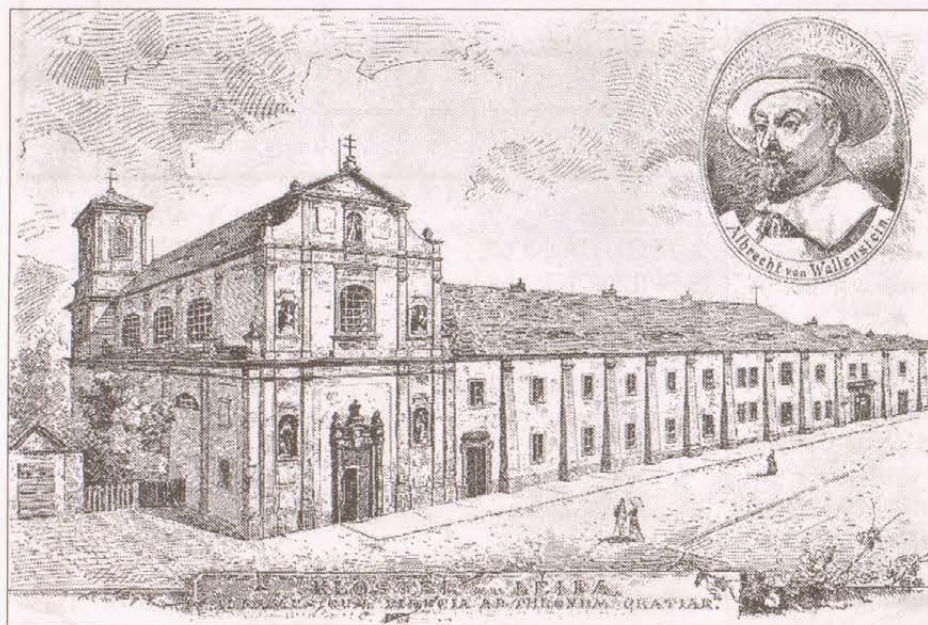
Poznáváš tuto věž?

Vyluštěnou tajenku, odpovědi na test a fotohádanku pošlete na adresu redakce: Zdislava, Větrná 2725/28, 400 11 Ústí nad Labem. Vylosovaný řešitel získá knížku. Vylosovaný řešitel ze Zdislavy č. 3: Jan Křehota, Děčín. Blahopřejeme. Správné odpovědi z minulého čísla: Tajenka: svatý Jan z Boha řeholník. Test: 1b 2c 3c 4b. Fotohádanka: kostel sv. Václava v Mostě

Bazilika minor v České Lípě

Čtvrtým a posledním chrámem, ve kterém proběhne jarní setkání vikariátů s otcem biskupem Pavlem, je kostel Věch svatých v České Lípě. Shodou okolností všechny čtyři kostely setkávání se honosí vznešeným titulem bazilika minor. Českolipská bazilika minor jako jediná není kostelem poutním.

Dobová rytina augustiniánského kláštera v České Lípě a klášterního kostela s portrétem jeho zakladatele – Albrechta z Valdštejna

Augustiniáni a Albrecht z Valdštejna

Kostel patřil řádu augustiniánů, kteří přišli do České Lípy r. 1624. Iniciátorem založení kláštera byl Paulus Konopeus. Tento řeholník pocházel z Belgie. Před příchodem do České Lípy byl Valdštejnovým zpovědníkem a žil v pražském klášteře u svatého Tomáše.

Osud tohoto představeného kláštera byl smutný. Zemřel ve čtyřiceti letech na mrtvici, která ho ranila na kazatelně. Jeho duch byl silný do posledního okamžiku života. Tělo však bylo ubohé. Neslo stopy mnoha ran způsobených švédskými mučiteli. Měl zčásti upálenou a ochrnutou ruku a celkově podlomené zdraví po dlouhých týdnech života v lesním úkrytu.

Současně se založením kláštera nechal Valdštejn zřídit latinskou školu, seminář a tiskárnu. Pro školu sepsal Konopeus čtyřdílnou učebnici latiny na základě němčiny a češtiny. Na základech latinské školy vyrostlo gymnázium, trvající až do roku 1882. Vyšla z něj řada absolventů jazyka německé-

ho i českého. Čeština byla ve zdejším klášteře sice jazykem druhořadým, ale byla zde udržována až do konce jeho existence. Přicházelo sem množství českých studentů z vnitrozemí a učili tu čeští profesori.

Dokončení stavby kláštera se však Valdštejn nedomáhal, protože byl 25. února 1634 v Chebu zavražděn. Dostavba kostela proběhla až za hraběte Viléma Kounice. Kostel Věch svatých byl vysvěcen 1. listopadu 1707 provinciálem řádu P. Pelikánem.

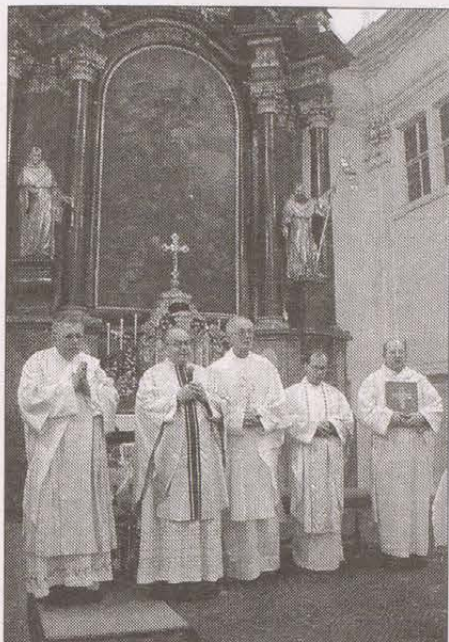
Poslední augustinián, který zde působil – ovšem jako diecézní kněz – byl P. Ivan Peša OSA. Narodil se 23. 12. 1915 v Olejnici na Moravě. Roku 1939 složil věčné sliby u augustiniánů. Jako kněz působil při augustiniánských kostelech u sv. Tomáše v Praze a v Dolním Ročově. Po službě u PTP a civilním zaměstnání nastoupil roku 1969 na faru do České Lípy. Zemřel roku 1996.

Kláster s Loretou

Augustiniánský klášter byl zřízen na místě bývalého berkovského záměčku. Zakládací listina vypočítává veškeré nadání, včetně počtu připsaných poddaných a dvorců, jakož i pravidelných příjmů naturálních, mezi nimiž nechyběl sud piva týdně z vrchnostenského pivovaru a ryby z rybníků Novozámeckého panství. Klášter byl stavěn pro dvanáct řeholníků.

Uprostřed klášterního ambitu se nachází loretánská kaple z r. 1698 s malbami scén ze života Svaté Rodiny (od Antonia Dardaniho). Kolem Lorety jsou ambity s kaplí Svatých schodů z roku 1730. V ose západního křídla ambity je bývalá kaple Nejsvětější Trojice, dnes využívaná jako koncertní síň. V současné době je v klášteře Vlastivědné muzeum a galerie.

Svou konečnou podobu dostal augustiniánský klášter – včetně zahrady táhnoucí se k řece – v šedesátých letech 18. století. Augustiniánský klášter byl násilně vyklizen v dubnu 1950.

Klášterní kostel Všech svatých

Obraz na hlavním oltáři znázorňuje sv. Augustina ve slávě nebeské spolu s českými patrony. Nad ním je obraz Krista jako soudce při posledním soudu. Zcela nahoře drží andělé znak řádu augustiniánů. Na oltáři u kazatelny je Panna Maria Potěšující: obraz je od italského malíře Antonia Dardaniho z Bologne (kolem r. 1720). Panna Maria Potěšující aneb Madona s Pásem byla uctívána ve všech augustiniánských kostelech a klášterních oratořích jako Mater Domus řádu.

Před oltářem Snímání z kříže je hrobka rodu Kouniců. Ta byla při opravě r. 1914 otevřena a jsou v ní pochováni čtyři členové tohoto rodu. Před hlavním oltářem je hrobka augustiniánů z let 1704 až 1785 a jsou v ní též některé osoby, které se zasloužily o klášter.

Klášterní kostel byl roku 1927 povýšen na baziliku minor – papežský kostel, jak ukazuje znak papeže Pia XI. nad vchodem do baziliky.

Oslavy roku 1927 byly mohutné a dojemné. Konal se velký sjezd abiturientů augustiniánského gymnázia a městem krácel velký alegorický průvod znázorňující dějiny kláštera a České Lípy.

Více o bazilice i o životě českolipské farnosti najdete na www.farnostceskalipa.cz

Výňatek ze jmenování klášterního kostela augustiniánů v České Lípě bazilikou:

Litterae Apostolicae, quibus Ecclesia Omnium Sanctorum penes Bohemo-Lipam O. E. S. Augustini, Dioecesis Litomericensis, intra fines, honoribus Basilicae Minoris, augetur.

Pius PP. XI

Foto Petra Přenosilová (4x)

Dnešní podoba kláštera

OZEÁŠ – prorok spásného Božího hněvu

Jméno proroka vyjadřuje to, co Ozeáš celým svým poselstvím hlásá: Hospodin zachraňuje, Hospodin spasí. Pro proroka v této základní myšlence není rozpor s blízcími se tragickými událostmi pro izraelský národ. Vidí v nich neutuchající Boží věrnost svému lidu, která se nenechává odradit ani dlouhotrvajícími hříchy národa. Izrael hřeší modloslužbou, společenskou nespravedlností, mělkou a alibistickou zbožností, která se nepromítá do neustálého vnitřního zápasu o pravé poznání a milosrdenství. A tak proslulý Ozeášův citát, který používá i sám Ježíš pro pranýřování nesprávné zbožnosti je jakýmsi ohniskem celé knihy: „Milosrdenství chci, ne oběť, poznání Boha je nad zápaly“. Toto ostré napomenutí je zcela nadčasové pro každého, tedy i moderního, nábožensky založeného člověka, který se snaží o pravou zbožnost. Jen si musíme za „oběť“ a „zápaly“ dosadit jiné aktuální formy náboženských rituálů. Prorok označuje za nebezpečný sebeklam každou modlitbu, bohoslužbu, liturgii, které nejsou provázeny milosrdenstvím ke druhým lidem a hlubokým poznáváním Hospodina především prostřednictvím pokorné a vděčné poslušnosti. Tato od životní praxe odtržená zbožnost na sebe svolává Boží hněv. A ten je pro proroka hlavním tématem pro vyložení událostí nejbližší budoucnosti. Na Izrael totiž přijdou veliké rány, především prostřednictvím krutých válečných vpádů mocnějších národů. Jedná se především o Asýrii, která nejen porazí a ovládne izraelské království, ale krutou deportací a násilným rozptýlením vymaže národ a jeho náboženství i kulturu z mapy světa. Ale ani tato zoufalá budoucnost nemá vést k naprostému zničení, ale k pokání, které je s to zachránit, i když v tomto případě ne již celý národ, ale alespoň jednotlivce. U nich nakonec Boží věrný zápas o záchranu člověka zvítězí.

Lid a jeho modloslužba

Jak vidí prorok současný stav svého národa? Hovoří o nenapravi-

telném zahrávání si s modloslužbou, o povrchním ritualismu, o sociální nespravedlnosti, o hledání štěstí a bezpečí všude jinde, jen ne u Hospodina. Největším problémem je však modloslužba, tedy náboženský úpadek ke zvrhlým, lidským vášním hovícím pohanským kultům. Jedná se především opět o „baalismus“, tedy

Socha Ozeáše se svitkem Božího slova, autor Donatello (1386-1466) – muzeum Florencie

ve společnosti. Ozeáš tedy označuje jako pramen všech zlořádů v národě nesprávně pojatou náboženskou víru.

Jako další veliké zlo své doby označuje povrchní obřadnost. V tomto případě se již jedná o kult a bohoslužbu zaměřené k Hospodinu. Lidé se klamně spoléhají na náboženský bohoslužebný rituál, aniž by v poctivé snaze o změnu smýšlení a jednání v souladu s Božími příkázáními vyznávali věrnost Hospodinu i mimo bohoslužbu a posvátný prostor. Nebezpečí, kterým je ohrožen každý věřící. Prorok přímo vášnivě odmítá jednostrannou rituální zbožnost, která již nepřebírá zodpovědnost za svůj vztah

o náboženskými orgiemi vybuзованou a oslavovanou plodnost zemědělskou i lidskou. Uctívání Baala – blízkovýchodního boha plodnosti, není záležitostí pouze doby Ozeášovy. Víceméně všichni proroci si hoře stěžují na časté zaměňování pravé věrnosti k Hospodinu za zavádějící kult plodnosti. Vidí v tom zradu na pravém vztahu k Bohu, který po člověku žádá poctivou snahu o vnitřní proměnu sobectví a pýchy v obětavou lásku a upřímnou pokoru. Naproti tomu orgiastické oslavy boha plodnosti prohlubovaly lidské sobectví a pyšnou nespravedlnost

k Bohu i ve všedním životě. Nestačí jen správně vykonat bohoslužebný rituál, aby bylo dosaženo Božího požehnání. Zůstane-li pouze u – byť sebedokonejší – bohoslužby bez snahy o lidskou spravedlnost a milosrdenství, stává se takováto jednostranná modlitba spíše dalším proviněním proti Bohu, než pramenem Jeho přízně a milosti. Ježíš toto napomenutí naléhavě opakuje vůči hluboce zbožným své doby, kterým jejich zbožnost slouží více k osobní realizaci a vnitřní ješitnosti, než k pokorné a milosrdné vděčnosti vůči zachraňujícímu Bohu. Ozeáš navíc takovouto jednostrannou a povrchní zbožnost přirovnává k obrazům z přírody: Podobá se „jitřinému obláčku, rose, která hned po ránu mizí, plevám, jež z mlatu odváne vítr, dýmu z komína“. Takováto mechanická a jednostranná zbožnost je nestálá, okázalá a přitom povrchní, sice dobře viditelná, ale zcela neúčinná a nepravdivá.

Hospodin zachraňuje svůj lid přísným hněvem a trestem

Národ prožívá období prosperity, blahobytu a míru. Je však polovina 8. století před Kristem, kdy krutá asyrská říše ohrožuje celý blízkovýchodní svět. Za několik málo let bezohledně zničí a zcela vykoření těž izraelské království (722 př. Kr.). Prorok tuto tragickou událost charakterizuje jako poslední projev Božího zápasu o záchranu nevěrného národa. Zní to paradoxně, ale je v tom zároveň hluboká pravda o vztahu Boha k člověku. Podle Ozeáše Hospodin zůstává lidu věrný i tehdy, kdy jej lid veřejně uráží a ponižuje modloslužbou, povrchní zbožností a společenskou nespravedlností. Jeho věrnost a láska k člověku se nyní, když selhaly všechny ostatní prostředky k záchraně, projeví tvrdým trestem, který však nemá být projevem spravedlivé odplaty, ale radikálním pokusem národ odvrátit od moru bezbožnosti a sociálního zla. Hospodin je zde na hony vzdálen netečnému, nehybnému božstvu, které se nechává vybudit k aktivitě jen lidským konáním. Bůh je zde Bohem hluboce osobním, žárlivě milujícím, který usilovně bojuje i za cenu nepochopení ze strany člověka, o lidskou lásku a věrnost, protože jen ty mohou člověka zachránit před zhoubným zlem hříchu a smrti.